

PALMA⁸⁴

LIST UČENIKA TEHNIČKE ŠKOLE ZAGREB, U ZAGREBU, LIPANJ 2013., GODINA XIV., BROJ

20.

**Tehnička gimnazija Zagreb
na „Osmašu“ 2013.**

Habemus Papam!

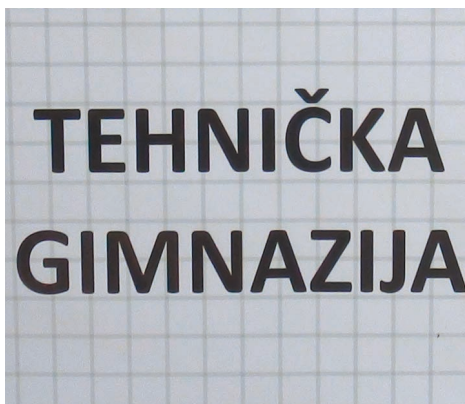
Java i Bali – putopis

Nove tehnologije u našoj Školi

**Intervjui: Pater A. Cvek,
dr.sc. R. Novak, A. Bago, dipl.ing.**

Maturalac Prag

- 3 Riječ uredništva
- 4 Europska unija
- 5-7 Tehnička gimnazija Zagreb na „Osmašu“ 2013.
- 8-9 Habemus Papam!
- 10-12 Intervju s paterom Antunom Cvekom
- 13 Kristinin kutak
- 14-16 Java i Bali - putopis s indonezijskih otoka
- 17 Priča iz galaksije
- 18-21 Intervju s dr.sc. Ruđerom Novakom
- 22-24 Nove tehnologije u našoj Školi
- 25-27 U društvu hrvatskih velikana
- 28-32 Naša natjecanja
- 33 Inova 2013.
- 34-37 Kompas ide dalje...
- 38 Nezaboravni tjedan vrloga učenika Kristijana
- 39 Moje metamorfoze
- 40-41 Anketa
- 42 Literarno proljeće
- 43 Sova u muzeju
- 44 Prvi koncert u našoj Školi
- 45 Sat povijesti s dr.sc. Antom Nazorom
- 46-48 Književnost, kazalište i slikarstvo
- 49 Piramida od knjiga
- 50-51 Intervju s meteorologinjom Anom Bago
- 52 Lucy Juma Gida
- 53 Jesmo li indiferentni?
- 54-55 Ekipa za pamćenje (šport i znanje)
- 56-58 Maturalno putovanje generacije 2012./2013.
- 59-60 Maturalna večera 2013.
- 61-62 Generacija maturanata 2012./2013.
- 63 Od Loparića do Palme 84

PALMA 84, list učenika Tehničke škole Zagreb, u Zagrebu, Palmotićeve 84, lipanj, šk. god. 2012./2013. GODINA XIV., Broj 20.
Tel./fax: 01/483-99-10
Web: www.ss-tehnicka-zg.skole.hr
E-mail: zts-zagreb@zg.htnet.hr

Glavna urednica: Mateja Plavčić, 2.p6

Uredništvo: Josip Žlimen, Dominik Čibarić, Marko Ružević, Doroteja Vrančić

Voditeljica novinarske skupine: Dunja Novak, prof.

Novinarska skupina: Dominik Čibarić, Josip Žlimen, Jurica Runjak, Marko Ružević, Tea Vrdoljak, Nikolina Đaković, Doroteja Vrančić, Mia Kos, Mateo Majdandžić, Katarina Vučko

Profesori suradnici: Vlatka Đido, Iva Grisogono, Damir Bošnjak, Zdravko Varga, Marijan Gotal, Slobodan Mihaljevski, Tomislav Grubišić

Lektura: Stručno vijeće hrvatskoga jezika

Fotografije:

Učenici: Dominik Čibarić, Josip Žlimen, Boris Vlahović
Profesori: Vlatka Đido, Iva Grisogono, Barbara Šimović, Damir Bošnjak, Marijan Gotal, Zdravko Varga

Nakladnik: Tehnička škola Zagreb, Palmotićeve 84, Zagreb

Za nakladnika: Ante Akmadža, ravnatelj

Grafička priprema: Članovi novinarske skupine

Grafička obrada: Kristina Džepina-Bajić

Tisak: Biromat d.o.o.

Naklada: 500 primjeraka

Dragi čitatelji,

u godini smo nekih značajnih promjena, kako globalnih, vrlo važnih za našu zemlju, tako i onih važnih za našu Školu. Dio sadržaja našega lista posvetili smo i tim temama.

Ove godine naša je generacija, prvi put nakon više od šeststo godina, svjedočila umirovljenju aktualnog pape Razingera, te izboru novog rimskog biskupa iz reda isusovaca, socijalno izuzetno osjetljivog – pape Franje.

Nakon svega dvadesetak godina samostalne države, naša će Hrvatska za tri dana dobrovoljno pristupiti novoj asocijaciji, ovaj put brojnih europskih naroda, vjerujemo sa sretnijim ishodom od svih onih prethodnih.

Pred vama je jubilarni, 20. broj našega školskog lista, koji u kontinuitetu izlazi od 2000. godine. U početku je izlazio i tri puta godišnje, a mijenjao je i nazive od „Loparića“ i „Žeteška“ do današnje „Palme 84“. Ova okrugla obljetnica povod je da vam prenesemo i komentar našeg ravnatelja g. Ante Akmadže o značajnoj promjeni u našoj Školi, s kojom se kreće od sljedeće školske godine, tj. o uvođenju novog razreda tehničke gimnazije:

„Ponosni smo što ćemo od ove jeseni upisati i jedno odjeljenje tehničke gimnazije. To nam je i priznanje za dosadašnji rad, jer smo prva strukovna škola u Zagrebu, koja dijelom postaje i tehnička gimnazija. Za ostvarenje ove naše vizije o razvoju Škole, osigurali smo niz preduvjeta. Zbog stajanja na tržištu rada, postupno smo smanjivali broj upisanih učenika na optimalnu mjeru. Već četvrtu godinu radimo samo u prijedodnevnoj smjeni, čime smo omogućili kvalitetan cjelodnevni rad i različite izvannastavne aktivnosti. Klasične uči-

onice preuredili smo u suvremeno opremljene kabinete, podigli razinu nastave i zaštitili našu najsuvremeniju opremu. Promijenili smo i naziv Škole, kako bi bio adekvatniji njenim sadržajima i ciljevima kojima stremimo.

Ono najbitnije na čemu inzistiramo i permanentno radimo, je stručno usavršavanje naših profesora. Samo takvim pristupom, našim učenicima osiguravamo kvalitetan odgoj i obrazovanje, što je i temeljna uloga škole. Unutar stručnih vijeća na svim razinama, profesorima omogućavamo stalno vlastito usavršavanje, kao i međusobno educiranje. Većina naših profesora napredovala je u zvanje mentora ili savjetnika, što je potvrda našeg pravilnog usmjerenja.

Naša će Škola, zajedno s nadležnim institucijama, i dalje raditi na stalnom osuvremenjavanju nastavnih programa; tehničke gimnazije, prometa i elektrotehnike. Svako zaostajanje u (sada i formalno) europskom i konkurentnom okruženju, bilo bi štetno i za naše učenike i za cijelu zajednicu. Motivirat ćemo učenike i profesore za stjecanje novih znanja – pokretačke snage budućeg društva. Zbog sve većeg nedostatka adekvatno kvalificirane radne snage u zemlji, znanje i kvalitetno obrazovanje postaju sve važniji.

Ovom prigodom čestitam našim maturantima uspješan završetak školovanja, a ostalim našim učenicima, kao i djelatnicima, uspješan razvoj u vedrom i ljudskom ozračju naše Škole.

Uredništvo

Što nam donosi članstvo u EU?

Jednoznačan odgovor sigurno nije moguć. Ima ih više, a oni svakako ovise o „kutu gledanja“ na ovo za nas prevažno pitanje. Respektirajući i ne odbacujući olako neke razumne argumente euroskeptika i eurofoba, kako naših, tako i onih sve glasnijih u mnogim zemljama članicama, ostaje nam upitati se: A što bi bilo da ne uđemo?

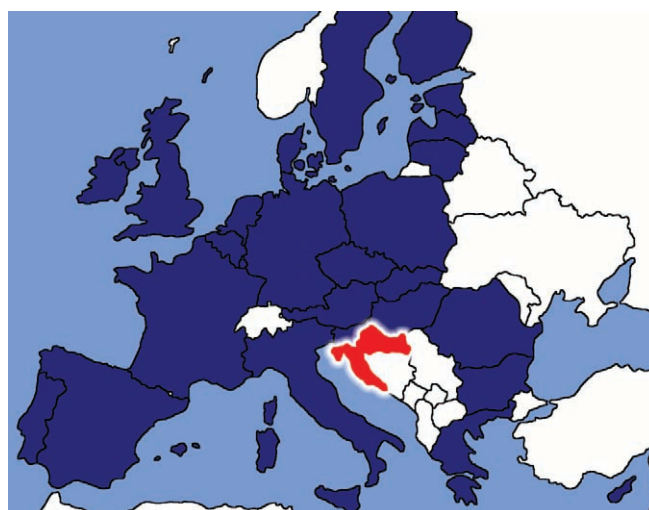
Izolirati se i ostati sama – mala državica pred vratima moćne, Šengenom zatvorene Europe? Ili okrenuti se nekim drugim asocijacijama? I koje bi to uopće asocijacije bile i s kakvim političkim posljedicama? I jedna i druga opcija – neperspektivne su i stoga neprihvatljive, i koliko god o tome lamentirali, ipak ih – moramo odbaciti.

No, u očekivanju silnih benefita, o kojima nam govore naši novopečeni EU činovnici, trebamo biti krajnje realni i razboriti. Ništa neće doći samo po sebi, ništa nećemo dobiti kao poklon, ništa nije i ne može biti besplatno. Sve ćemo morati naučiti, zaraditi i otplatiti... I na koncu, kao i uvijek, neće svima biti jednako. Neke društvene skupine profitirat će više, neke manje, a neke će možda i žaliti za bivšim vremenima...

Mi mladi ćemo se snaći brže, usvojiti ćemo brzo novi način razmišljanja i komuniciranja, shvatiti

nužnost procedure i osposobiti se za život u novom okruženju. Prihvatanje kultura: umješnosti komuniciranja, multikulturalnosti, anacionalnosti, jednakosti istospolnih zajednica, pozitivnog razmišljanja, „cool“ ponašanja, ekološke osviještenosti i spretnosti u povlačenju novca za isplative i kvalitetne projekte iz EU fondova, samo je dio onoga što se od nas „novopridošlih Europljana“ očekuje. Na nama je da se prilagodimo i ostanemo svoji, da ne kažemo – prepoznatljivi.

Uredništvo

Hoćemo li ostati suvereni?

Hrvatska ulazi u Europsku uniju 1. srpnja 2013. godine. Europska unija je organizacija europskih država kroz koju članice ostvaruju zajedničke ciljeve. Tako bi to trebalo biti. Kao sve na svijetu, tako i Europska unija ima svojih dobrih i loših strana. Jedna od dobrih strana je kontrola uvoza, odnosno kontrola tržišta. Tu bi trebao biti napredak u odnosu na trenutnu situaciju, jer danas uvozimo dosta robe upitne kvalitete. Također, dobro je zajedništvo koje vlada i zajednički cilj da svaka država napreduje ovisno o svojim mogućnostima. Vrlo je važno što će Unija ulagati u svaki segment naše države, osobito u gospodarstvo i infrastrukturu. Sada dolazimo do problema koji su moguć. Prvo se postavlja pitanje hoćemo li ostati suvereni. To znači: hoćemo li moći sami odlučivati o sebi ili će veće države u Uniji odlučivati što ćemo i na koji način napraviti. Još jedna bitna stavka je tržište rada. Lijepo je što će se naši ljudi moći školovati

i zapošljavati bez problema izvan naše države, no postavlja se pitanje što mi kao zajednica imamo od toga. Svaka država bi se trebala temeljiti na mladim i školovanim ljudima. Trenutno stanje kod nas je vrlo loše i zabrinjavajuće, i upravo bi mladi i školovani ljudi mogli potražiti bolje uvjeta rada i života izvan naše države. Opet ćemo kao država izgubiti nešto bez čega je napredak nemoguć. Mislim da nama ništa ne može pomoći – osim nas samih. Neprestano očekujemo da će drugi sve učiniti umjesto nas i upravo je to naš najveći problem. Jednostavno, ne želimo raditi. Mi i bez Europske unije možemo postati moćna država. Imamo tolika prirodna bogatstva: od žitnice Slavonije pa do Jadranskog mora. Sva ta bogatstva su slabo iskorištena. Sve nas to dovodi do situacije kakva je danas. To je samo moje mišljenje, a vi prosudite sami!

Antonio Sertić, 4. p1

Dojdi osmaš, Zagreb te zove 2013.!

Cijeli je događaj na Trgu bio popraćen živom glazbom, koja se izvodila na centralnoj pozornici, a koju su nam omogućili razni glazbeni sastavi iz srednjih škola, između ostalog i glazbeni sastav **Affectus** iz naše Škole, a izveo je tri glazbene točke: Jednom kad noć (Opća opasnost), Wonderful tonight (Eric Clapton) i Still love you (Scorpions).

Dominik Čibarić, 4. e1

Manifestacija „Dojdi osmaš, Zagreb te zove“ održana je u petak, 10. svibnja na Trgu bana Josipa Jelačića pod pokroviteljstvom gradonačelnika Grada Zagreba, a u organizaciji Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu i šport. Riječ je o jedinstvenoj akciji koja budućim srednjoškolcima olakšava odabir nastavka školovanja, a srednjim školama pruža mogućnost prezentacije rada škole i privlačenja učenika za upis.

Naša Škola se također predstavila sa zanimljivo uređenim štandom, koji već osmu godinu organizira profesor Zdravko Varga uz pomoć učenika i drugih profesora Škole. Vidjevši interesantne inovacije naših učenika, štand je pohvalio i gradonačelnik Milan Bandić riječima: „Pa, ovdje se nešto i radi...“. Gradonačelnik je pogledao postupak strojne gravure privjeska, kojeg je ispisanog svojim imenom dobio na poklon pa se uputio na stražnji dio štanda, gdje je okupljene zabavljao tamburaški sastav naše Škole. U društvu gradonačelnika bio je i gospodin Ivica Lovrić, nekadašnji ravnatelj naše Škole, a sadašnji pročelnik Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu i šport.

Radilo se...

Mirko i budući prvaši

Ništa bez Mrvice

...a i zapjevalo se

*„Treba živjeti u poštovanju,
dobru, čuvanju prijateljstva.
Budite čuvari Božjih darova.“*

Poznat je po izrazitoj skromnosti

Kardinal Jorge Mario Bergoglio rodio se 17. prosinca 1936. u Buenos Airesu u Argentini. Školovao se u rodnom gradu za kemijskog tehničara, no osjetio je poziv za božjom službom i postao svećenikom - isusovcem. Za papu je izabran 13. ožujka 2013. godine, kao nasljednik Benedikta XVI., koji se povukao u mirovinu. Tako smo nakon 1272. godine dobili prvoga neeuropskog papu s južne hemisfere.

Papa Franjo I., socijalno je osjetljiv papa koji dobro poznaje život u siromaštvu i koji suosjeća s malim čovjekom. Njegov izbor za većinu je bio iznenađenje, očekivao se izbor nešto mlađeg Petrovog nasljednika i to iz Italije. Međutim, sa svojih 76 godina papa Franjo djeluje vitalno. Prisno

komunicira s vjernicima, čime je odmah zadobio njihove nepodijeljene simpatije.

Kao isusovac iznenadio je i s odabirom svoga imena koje će nositi u pontifikatu, a koje je izabrao u spomen na Franju Asiškog, pripadnika drugog reda, ali čija uvjerenja i sam dijeli. Poznat je po izrazitoj skromnosti. Iako mu je to njegov položaj omogućavao, kao kardinal odrekao se života u raskošnoj rezidenciji i stanovao je u malom stanu. Umjesto službenog automobila, koristio je javni prijevoz. Tako je nastavio i nakon izbora kao rimski biskup rekavši: „Idem kući s busom, jer sam i došao s busom!“ Simbolično je to pokazao i jednim detaljem. Naime, uobičajni zlatni križ zamijenio je s običnim željeznim, što su odmah prihvatili i neki biskupi.

J.M.Bergoglio u metrou u Buenos Airesu

Poslije inauguracije u busu

„Kada ne vodimo brigu o svemu što je stvoreno, srce se suši i počinje razaranje.“

(iz inauguracijskog govora
19. ožujka 2013.)

U svom prvom obraćanju javnosti, pozdravio je s „dobra večer“, umjesto uobičajenog katoličkog pozdrava „hvaljen Isus“. To su sve detalji koji ga predstavljaju kao „svjetovnog“ papu, ljubitelja nogometa, strastvenog navijača argentinskog kluba San Lorenzo, kojega su osnovali isusovci. Svakim svojim činom odaje istinskog svećenika i običnog čovjeka bliskog malim ljudima, do kojih mu je iskreno stalo. Propovijeda i zagovara iskonske vrline, poniznost i skromnost, koje su često bile zaboravljene, čak i unutar crkvenih redova. Time provocira i otpore u vatikanskoj kuriji i protivljenje dijela svojih suradnika jer... nagovještava novo vrijeme, vrijeme neminovnih promjena koje će se dogoditi.

Katarina Vučko, 1.p2

*Ti znadeš želje srca moga
Da te vjerno zaista slijedit hoću
Riječju i djelom, životom svojim
Jer samo tako duše spasit mogu.*

Goran Vilov

Pater Antun Cvek

Slučajno pročitah pjesmu, zapravo, naslov me oduševio i probudio nadu da ova moja Hrvatska, tegobama unatoč, rađa ljude koji misle pozitivno. Riječju i djelom svjedoče ljubav. Nekoliko puta listajući tisak s velikim naslovima o ružnim djelima uočio sam i ime osobe o kojoj nisam ništa znao.

Razgovarajući s profesoricama, saznao sam tko je pater Cvek i poželio se s njim susresti. Priznajem, nisam očekivao da ćemo se tako brzo i lako dogovoriti za susret. No, pater Antun Cvek sve rješava blago, brzo i s ljubavlju.

Duboko dirnut bijedom koju proživljavaju neki zagrebački siromasi, vrijedni svećenik osnovao je udrugu „Kap dobrote“ i već više od 30 godina pomaže potrebitima u metropoli. Svakodnevno posjećuje siromašne i donosi im hranu ili sitnice koje ih vesele. Donedavno je nemoćnima cijepao drva i popravljao kvarove po kući. Članovi njegove udruge mjesečno brinu o 80 siromašnih obitelji. Zbog svoje je dobrote zasluženio dobio Nagradu za životno djelo te dvije nagrade Ponos Hrvatske.

Nakon osnovne škole ne znamo što bismo htjeli pa odaberemo neku srednju školu, ponekad uspješno, ponekad i ne. Je li Vama odabir bio jednostavan?

Ja sam bio čovjek tehničke struke, zapravo, završio sam zanat za autolimara, a onda sam završio visoku kvalifikaciju. Moja velika želja bila je završiti srednju strojarsku školu, ali umjesto nje, završio sam ekonomsku školu.

Ekonomska škola Vam je bila podloga za filozofiju i teologiju?

Da, točno, ali unatoč ekonomskoj školi, ja sam i dalje bio čovjek koji voli tehničke stvari, i dalje sam popravljao automobile.

Pročitao sam da i danas svojim „štićenicima“ popravite sve što treba. Do kada ste radili kao automehaničar?

Radio sam u struci sve dok nisam bio primljen u provincijat, onda sam morao dati otkaz i odraditi otkazni rok, ali već sam se vodio kao da sam u Družbi

Isusovoj, pola sam bio u Družbi, pola u poduzeću.

Mladom čovjeku teško je odabrati i srednju školu pa i fakultet. Ne znamo što odabrati, jer to je za cijeli život. Što je Vas motiviralo da odaberete svećeničku službu?

Često su mi postavljana ta pitanja. Isus kaže: „Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas“. To je bio jedan unutarnji poticaj Duha Svetoga i samoga Isusa Krista, začudio sam se sam sebi, ali eto, odlučio sam i prihvatio taj poziv.

Jeste li ikad požalili što ste žrtvovali obiteljski život zbog svećeničkog poziva?

Nikad nisam osjetio žaljenje zbog toga. Imao sam velike mogućnosti u poduzeću. Kada sam

završio ekonomsku školu, sve moje kolege su mislile da ću doći u upravu. U neku ruku, već sam se pripremao otvoriti radionicu kod kuće, ali na sve sam to kasnije zaboravio. Materijalna dobra ne mogu utjecati na taj odabir, jer to je poziv Svetoga Duha.

Svijet, a i čovjek, u odnosu na vrijeme Vaše mladosti jako se promijenio. Mislim da je biti svećenik veliki izazov, odgovornost i žrtva. Koja je najvažnija zadaća svećenika?

Najvažnija zadaća svećenika je upravo moto novoga pape Franje I – briga za maloga čovjeka, briga za siromašne, borba za jedan pravedniji i bolji svijet, svijet koji ima neke svoje više ideale. Mora se boriti protiv sebičnosti, raznih nepravdi. Svećenik svojim duhovnim nastupom govori da čovjek nije stvoren samo za ovaj svijet, koji je samo njegov put prema konačnom i vječnom cilju. Materijalna dobra i novac su samo sredstvo, oni nikada ne mogu biti cilj, i zato ljudi pogrešno shvaćaju novac i bogatstvo kao ciljeve svoga života, a zaboravljaju na ono konačno i vječno.

Između svih redova zašto ste odabrali red isusovaca?

Ništa se ne događa slučajno – pa ni to. Dogodilo se to u nedjelju. Vraćao sam se kući nakon predavanja u ekonomskoj školi. Skrenuo sam u crkvu u Palmotićevoj ulici, tada sam prvi puta bio u toj crkvi. Bilo je oko jedanaest sati i misu je vodio pokojni pater Čulić, profesor teologije i filozofije na Jordanovcu. Bio sam zapanjen, oduševljen i zanesen njegovom propovijedi, i

odlučio dolaziti samo u tu crkvu. Nakon toga, podnio sam molbu za Družbu Isusovu.

Na žalost, ne primjećujemo patnje drugih, neosjetljivi smo na siromaštvo, mislimo na sebe. Kako ste se priključili Caritasu?

Caritasu sam se priključio još 1969. godine, kad smo nas trojica bogoslova nosili pakete siromašnim osobama. Došao sam u jednu kuću, koja je već bila određena za rušenje. U njoj je stanovala je jedna stara, bolesna i nemoćna osoba – potpuno napuštena. To je za nas bio susret s jednim novim svijetom, koji do tada nismo poznavali. Taj susret je za mene bio preokret, odlučio sam s riječi prijeći na djela. Kršćanin mora vršiti prvu i najveću zapovijed, a to je ljubiti Boga i svoga bližnjeg. Nije dovoljno ljubiti samo Boga ako ne

Pater Cvek i Jurica Runjak u našoj knjižnici

ljubite bližnjega. Odlučio sam se baš na taj način rada, želio sam pomoći takvim ljudima.

Zaključio sam da Vi svakodnevno primате nagrade, ali ne svjetovne, jer one Vam, očito je, nisu potrebne da bi Vas ispunile kao čovjeka, svećenika. Vaš rad Vam je nagrada. Ipak, što Vam znači nagrada za životno djelo?

Nagrada je priznanje ne meni, jer sam sam po sebi – ništa. Ako sam ja nešto dobro učinio, to je

Božje djelo, ja ništa nisam učinio sam, jer kroz ovih 45 godina moga rada, uvijek sam radio sa suradnicima, tako da ta nagrada ne pripada samo meni, pripada svima koji su sa mnom radili. Najvažnije mi je da se priznaje ovakav način pomaganja kao korisno djelo, tako da društvo uvidi koliko je važno pomagati bližnjemu.

Imamo novog Papu. Sve nas je oduševila njegova jednostavnost, drugačiji je od prethodnika. Što mislite o odlasku pape Benedikta XVI.?

To je bilo iznenađenje za sve nas jer zadnji odlazak pape dogodio se prije više stoljeća. Bio je to ujedno i neugodan događaj. Gledajući s ljudske strane, čovjek ne može ono što ne može. Papa Benedikt osjećao je preveliki teret, koji nije mogao dalje nositi. Ima i zdravstveno opravdanje, kad smo ga vidjeli teško je hodao. Da se nije povukao, ne bi došao novi Papa, kojeg smo tako radosno dočekali.

Providnost upravlja sa svime. Nastup novoga Pape bio je čudesno i radosno iznenađenje.

Hoće li se novi Papa moći nositi s teretom i obvezama koje taj položaj nosi sa sobom?

Mora, on mora nastaviti voditi Crkvu dalje. Sigurno je bio svjestan tereta koji je prihvatio uz Božju pomoć. Sam po sebi, čovjek ne može ništa. Siguran sam da će uz Božju milost, ali i po djelovanju Duha Svetoga nastaviti, i sretno voditi Crkvu. Duh Sveti je onaj koji vodi Crkvu preko Pape.

Kako komentirate njegovu izjavu koju je dao kardinalima nakon konklava: „Neka vam Bog oprost!“

Sigurno nije ništa loše mislio. On je Božji čovjek koji služi i Bogu i čovjeku. On je produženje ruke Duha Svetoga, jer preko njega djeluje Duh Sveti. Kada bi Crkva ovisila samo o čovjeku, odavno bi već propala. Očito je da je vodi neka viša sila.

*Pater s nagradom
Ponos Hrvatske 2013.*

Kako vidite Crkvu za deset godina?

Teško je to unaprijed prognozirati, ali ako Crkva, to jest Papa, slijedi poticaj Duha Svetoga, može se očekivati jedan bolji i pravedniji svijet. Nadam se da bi se mogao dogoditi novi procvat u Crkvi, u odnosu na maloga nezaštićenog čovjeka, mnogo puta obespravljenog.

Naučili smo da se ekonomske krize mogu nadvladati, a da je moralno siromaštvo najpogubnije za društvo. Držim da je lakše kada čovjek vjeruje. Što mislite o porastu broja ateista?

To je žalosno. Vjernik treba svjedočiti svoju vjeru. Ima mnogo ljudi koji su napustili svoju vjeru. Kršćanin mora živjeti svoju vjeru. Izjasniti se kao kršćanin ne znači ništa, ako ne živimo svoju vjeru. Trebamo živjeti prema prvoj zapovijedi, a to je: „Ljubi Boga i bližnjega svoga!“ Bez te

ljubavi nema kršćanstva. Ako to ne živimo – nastaje ateizam.

Ateisti su ljudi u traženju koji još nisu pronašli vjeru. Nisu je ni prihvatili niti je se odrekli. Moramo se moliti za takve ljude da konačno nađu svoj cilj, ali opet naglašavam, važno je da oni koji se deklariraju kao kršćanski vjernici – to doista i budu.

Zdravstveni odgoj u školama uznemirio je mnoge. Kakav je Vaš stav prema njegovom uvođenju u škole?

Treba se pridržavati glavnih moralnih načela. Sve što je zdravstveno je i korisno, ukoliko nije na štetu moralnog odgoja o kojem govori Crkva. Ukoliko se protivi moralnim načelima – protiv sam toga.

Mislite li da bi se vjeronauk trebao održavati u crkvi?

Sigurno je da je vjeronauk u crkvi kvalitetniji, ali većina ipak neće doći u crkvu. To je dvosjekli mač. Ostavljanje vjeronauka u školi je nekakvo srednje rješenje, a pripreme za svetu pričest i potvrdu – neka se obavljaju u crkvi.

Hoće li novi Papa dopustiti pobačaj i umjetnu oplodnju?

Papa sigurno neće odstupiti od moralnih načela, onda on ne bi bio Papa. Ako odustane od moralnih načela, cijela Crkva gubi smisao. On mora zastupati sve one moralne kvalitete, načela Crkve i deset zapovijedi Božjih, koje nije odredio čovjek, nego Bog, pa ih ne može niti Papa ukinuti. Na primjer, pet zapovijedi crkvenih su nešto drugo jer ih je donijela Crkva; njih se može mijenjati, dopunjavati, ali Božje zapovijedi – ne mogu.

Zdravu obitelj čine otac, majka i djeca. Treba li dozvoliti istospolne brakove?

To je apsurdno, to i zdravi ateisti ne dopuštaju. Kad ljudi izgube svoja osnovna moralna načela onda skreću, idu u besmisao. To je protuprirodno, besmisleno, ne smijemo ići protiv prirode. Bog je zakonodavac prirode, sve što je protiv prirode, to je i protiv Boga.

Je li to danas neki trend, mnogo ljudi slijedi trendove?

Svaki čovjek ima svoju savjest, bez obzira na trendove. Ako sam ja svjestan, i kao kršćanin i kao vjernik, na mene ne može utjecati, i ne smije, mišljenje ili načelo drugog čovjeka. Meni je mjerilo moja savjest, sve drugo otpada.

Što mislite o pobačaju?

Ubojstvo odraslog čovjeka koji se može braniti je strašno, a pobačaj je ubojstvo nedužnog djeteta koje se ne može braniti! To je nešto najstrašnije što se događa.

Zašto je Crkva toliko protiv kontracepcije?

Crkva je protiv svega što je protuprirodno. Kontracepcija je protuprirodna, jer sve ima svoj cilj, tako i brak. Tako se nastavlja daljnji opstanak ljudskoga roda. Kad se to ne događa onako kako to po prirodi jest, onda vidimo posljedice toga.

Izloženi raznim informacijama, o dobrom i lošem, željni smo poruka upućenih samo nama mladima. Tražimo pravi put, slušamo roditelje, profesore. Molimo Vas nekoliko riječi za učenike naše Škole.

Uvijek govorim da je zajedništvo važno, svi moramo biti jedno. Kao kršćani i kao vjernici međusobno moramo biti u ljubavi. Moramo poštovati zapovijed o ljubavi prema bližnjemu.

*Razgovarali: Jurica Runjak
i Josip Žlimen, 4.e1*

Što je život?

Imam tek osamnaest godina, ali naučila sam puno toga. Naučila sam da je svijet pun ljudskih posebnosti i šarolikosti. Morala sam. Otišla sam rano od kuće i život me natjerao da učim. Učila sam, morala sam, ali naučila sam što je život, i još učim. Za to mi nisu trebale ni škole ni tečajevi. Za to mi je trebala samo želja i srce. Srce da u meni kuca, a želja da u meni probudi život. Kada se okrenem iza sebe, shvaćam da sam naučila najvažniju lekciju, ali još uvijek nešto „visi“ u zraku. Pitam se što život predstavlja za druge, za ovaj svijet? To je možda svemir

ispisan zvijezdama ili svjetlost okružena sjajem? Mislim da je život iskra u nama. Svi smo utisnuti u svemirska prostranstva. Samo trebamo pogledati nebo, zvijezde i odgovor je tu. Svemir nas upućuje i govori nam. Samo trebamo otvoriti oči.

Što je život bez sreće?

*Pitala sam prolaznike:
Što je život bez sreće?
Onda sam shvatila.
To je svijeća bez plamena,
pruga bez vlaka,
riba bez mora,
ocean bez soli.
Oni su se nasmijali,
a ja kao da sam znala
što mi žele reći.
Samo sam tiho prošaptala,
Život bez sreće je
kao čovjek bez osmijeha.*

Naučila sam, ali znam da nije kraj

Čini mi se davno, krenula sam u pustolovinu "Srednja škola" i počela živjeti u Učeničkom domu. Zapravo, to je bilo prije samo četiri godine. Ni danas ne znam odakle mi toliko hrabrosti da promijenim okolinu, prijatelje i sve ostalo što me veže uz rodno mjesto, ali jednostavno, tako sam odlučila. Iako me svih ovih godine vukla ljubav prema rodnom kraju, život u Domu privukao me kao magnet ne dopustivši mi da ga uopće pokušam zamijeniti. Iako znam da je sada kraj i da nikada neću moći vratiti dane iz Doma i Škole, nije mi žao jer sam stekla vrijedno životno iskustvo kakvo se pruža samo jednom u životu. Bilo mi je svakako. Bilo je trenutaka kada sam samo željela otići kući, kada sam bila umorna od ljudi oko mene, kada sam željela da sam sama na svijetu, kada sam mislila da su svi protiv mene, ali i trenutaka koje ću uvijek pamti

kao sretne uspomene. Bili smo kao braća i sestre, svađali se, mirili, pomagali jedni drugima, kratko rečeno – živjeli skupa četiri godine. Najtužniji trenuci bili su nam odlasci maturanata, iako smo bili svjesni da ćemo i mi tako jednom otići. Sada kad i ja odlazim, shvaćam da je to najteže. Mislila sam da je to lako, zatvoriš jedna vrata i uđeš na druga, ali nije. Istina, zatvaram vrata jednog dijela života i druga mi se počinju otvarati. No, u životu se uvijek mogu vratiti na prva vrata, ali ovdje ne mogu. Kada se zatvore, nema povratka. Iz njih ću ponijeti samo svoju kutijicu uspomena za cijeli život. „Život je najveća škola“, govorili su mi, a sada sam se u to i uvjerila. U četiri godine prošla sam razne radionice, predavanja, edukacije i natjecanja. Bila u mnogim muzejima, kazalištima i na izletima. Većinu toga možemo zahvaliti našoj odgaja-

teljici koja nas je vodila. Mislim da je od mene izvukla ono najbolje. Godine u Domu su mi kao drugi maturalac na kojem sam puno naučila, i s kojeg odlazim na fakultet. Naučio me životnim vrijednostima: kako biti ambiciozna, uporna i sve raditi s voljom. Maturalac na kojem sam saznala što želim u životu, naučio me kako biti čvrsta i uporna. Samopouzdanje koje sam ovdje stekla, trajno ću zadržati. Dom i Škola naučili su me pravim vrijednostima, i u mom će srcu uvijek imati posebno mjesto. Za njih će me vezati nevidljive niti. Naučila sam živjeti, ovo nije kraj, ovo je za mene veliki početak koji se zove – život. Prije no što krenem u susret svojim snovima, okrenut ću se, nasmiješiti i reći im – hvala.

*Kristina Antolović,
Učenički dom*

JAVA I BALI PUTOPIS S INDONEZIJSKIH OTOKA

Rižina polja na otoku Baliju

U zemlji snova, na otoku Javi

Tko kaže da se snovi ne ostvaruju, ne govori istinu. Najvažnije je da ne prestanete sanjati. Nikada ne znate kada će san postati stvarnost. Jednom sigurno.

Moj san je postao stvarnost. Putujem u daleki svijet, meni nevijeđen, nepoznat, a tako privlačan. Ne znam kako sam došao do aerodroma, samo znam da sam nestrpljivo iščekivao polijetanje. Kako sam ušao u avion? I to je neobjašnjivo, vjerujem da sam hodao, a ne letio.

Balijski čvorak

Konačno, motori bruje, a srce samo što ne iskoči.

Prva točka koja me veže s cijelim svijetom je Istanbul. Od Istanbula do Jakarte letjeli smo 16 sati, nije bilo dosadno jer se uvijek nešto događalo. Ili sam gledao filmove, ili sam jeo, ili osluškivao, vrtio se i konačno... na ekranu u avionu pokazuju slijetanje, a ispod nas prebujna vegetacija, palme, cvijeće.

Kada sam izašao iz aviona zapljusnula me vrelinu. Šok! Radost jer sam konačno na zemlji. Susret s mojom obitelji! Topli ljudi sa smiješkom na licu, niskog rasta, čokoladne boje, velikih crnih očiju, jačih jagodica, punih usana. Njihov zagrljaj i topla dobrodošlica isijavali su veću

Balijski čvorak je endemska vrsta, a u divljini postoji samo 6 primjeraka."

toplinu od sunca! Kako sam bio sretan. Ja sam na Javi, u zemlji plavetnila, zelenila, sunca, sunca..., ali najveće bogatstvo su njezini ljudi.

Nisam ni kod koga osjetio nervozu, nestrpljivost, zlovolju. Samo smiješak, blagi naklon glave. Java je veliki proizvođač riže, kave, palminog ulja, bambusa, mirodija... Sve velike svjetske marke vozila, kozmetike, elektronike, otvorile su tvornice zbog jeftine radne snage. Sve-

Rangkok

jedno je veliki dio stanovništva (pola) 10 000 000, nezaposlen. Većinom žive u većoj zajednici i brinu jedni za druge. U strogom centru grada Jakarte su uredi, hoteli, trgovine, škole, fakulteti. Stanovništvo živi u okolini grada u jednodomnicama. Tako je sigurnije jer tlo često podrhtava. Indonezija je arhipelag koji se sastoji od 17 508 otoka, od kojih je 6 000 naseljenih.

Jakarta s okolicom ima oko 20 000 000 stanovnika (a moj Zagreb niti milijun!). Ispresijecana je cestama pretrpane automobilima, kamionima, motorima, motociklima. Koja gužva!! Uz autoput bujna vegetacija, brojna stabla banana i raznog voća, vazdazeleni vrtovi.

Osam dana je proletjelo. Ispratila me brojna obitelj. Oči su mi suzile i poželio sam se ponovno vratiti.

Toplina s kojom su me moji ispratili grije me i sada, a dok pišem oni su mi u pogledu. Želim se što prije vratiti u njihov topli dom. U zemlju koja ima najveće bogatstvo koje nema cijenu – ljubav i toplinu malog čovjeka.

Maik Meier, 1.e2

Vulkanski otoci s lagunama

Praznik hrane

Jakarta Skyline

Becak, motocikl-taxi

Jakarta, prometna gužva

Jakarta, promet noću

Shapeman

Galaktička flota Stare Republike prolazila je pokraj Zemljina sunčeva sustava. U floti je bio jedan veliki brod s važnim teretom i dva manja kao pratnja. Ratni brod Galaktičkog Carstva napao je flotu. Brodovi koji su čuvali teret bili su uništeni. Ipak, prije nego što je bio uništen, brod koji je prevezio teret poslao ga je na najbliži planet – Zemlju.

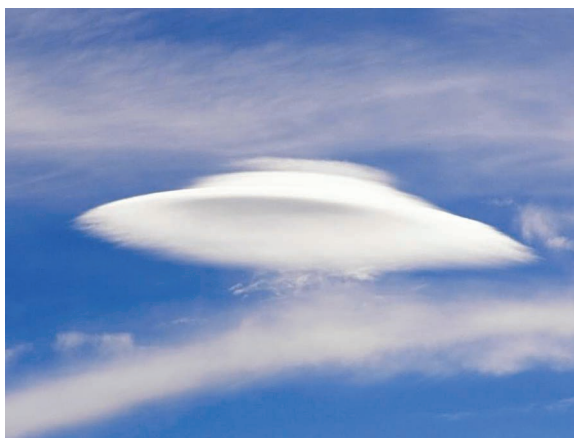
Četvorica prijatelja spremala su se na izlet u prirodu. Trebali su krenuti u subotu. Bila je srijeda, a Michael je prijatelje stalno ispitivao kada će krenuti. Gary je bio veliki filmoljubac. Najdraži su mu bili akcijski junaci poput Spidermana, kojeg Swen nije volio jer je mislio da se previše pravi važan. Swen je bio pametan, volio je matematiku. Michael je stalno upadao u nevolje, iz kojih ga je izvlačio njegov najbolji prijatelj John. John je jako volio računalne igrice.

Došla je subota. Swenov ih je tata odvezao na jezero. Kada su postavili šator, tata ih je napustio.

Prvu noć nisu mogli spavati od uzbuđenja. Izvukli su van deke, pa su na njima ležali. Ubrzo im se počelo spavati. I John je zaspio. U tom času nešto zasvijetli na nebu. Michael je prvi ustao. Viknuo je da probudi ostale i počeo trčati prema mjestu gdje je pao meteor. Svi su ustali. Swen je bio brži od ostalih, ali je otišao u krivom smjeru. Gary je pretekao Michaela i prvi stigao do meteora.

Iz meteora je izašao veliki kukac koji je svijetlio u mraku. Skočio je na Garyja koji je bez svijesti

ležao pokraj velike rupe. Michael ga je probudio. Rekao im je da je meteor bio maloprije tu. Začudeni, malo su istraživali mjesto pada, ali nisu ništa našli pa su se vratili natrag. Sljedećeg dana Gary je otišao do jezera. Skinuo je majicu, bilo mu je vruće. John mu je prišao s leđa, htio ga je uplašiti, ali samo ga je pitao o tetovaži na leđima. Gary je rekao da nema nikakvu tetovažu. Prišao je bliže k vodi da pogleda svoj odraz. „Tetovaža“ je ličila divovskoj plavoj bubamari s crvenim rogovima. Gary je uplašeno otrčao u šumu i ljutito udarao o stabla. Nije shvaćao zašto mu se to dogodilo. Nije primijetio da

što se više ljutio, to se „tetovaža“ više širila njegovim tijelom, dok ga nije cijelog obuzela. Tada je postao još ljući. Krenuo je udariti stablo, a ruka mu se pretvorila u oštricu. Udarac je ravno odrezao drvo. Shvatio je da je postao neka vrsta superheroja. Smirio se. Otrčao je natrag do Johna ne primjetivši da mu se tijelo vratilo u normalu. Ostalima je ispričao što se dogodilo, ali mu nitko nije vjerovao. Smijali su mu se što priča gluposti. Ponovno se naljutio i ponovno se preobrazio. Vidjeli

su da govori istinu. Shvatio je, kad se naljuti – postane plav. Isprobavao je razne moći. Mogao je pretvarati dijelove tijela u razna oružja.

Najednom odnekud doleti tanka zraka svjetlosti, promaši ga i kraj njega ostavi veliku rupu. Svi su se uplašili i sakrili. Pretvorio je ruke i noge u potisnike i poletio prema nebu odakle je doletjela zraka. Ispred njega se stvorio veliki svemirski brod. Bilo ga je strah, ali ipak je napravio sa strane rupu i ušao unutra. U brodu je bilo puno hodnika i vrata sa svake strane. Moglo se lako izgubiti. Ispred Garya su iskrsele stotine vojnika

u punoj opremi. Sakrio se iza zida. Tražili su ga, ali on se uvukao u ventilaciju. Došao je do kontrolne sobe s nekim velikim stvorenjem. Izgledalo je poput one bubamare na njegovim leđima, ali puno starije. „Shapeman“, reklo je, „ponovno se susrećemo“. Ljutnja u Garyju neobjašnjivo je rasla. Shvatio je da mu se obraća, ali

ne zašto ga tako zove. Gary je izgubio kontrolu, ruke su mu se pretvorile u velike puške uperene u stvorenje nasuprot njemu. Počele su se puniti... Začuo se snažan udarac. Pola kontrolne sobe bilo je razneseno. Alarm se upalio. Neki su vojnici iz svemira počeli ulaziti u brod, vojnici Stare Republike. Ubili su stvorenje i spasili Garyja. Vratili su ga na Zemlju. Objasnili su mu da je on novi superheroj – Shapeman.

Božidar Barbarić, 2.p2

HGSS vježba spašavanja iz Jopićeve špilje na Kordunu 2012.

Išao je tamo – zato što je planina tamo!

Povod ovom razgovoru su učestale nesreće u planinama, a posebno ovogodišnja na planini Kamešnici, na granici RH s BiH. Tamo je pod lavinom smrtno stradao naš iskusni pripadnik Hrvatske gorske službe spašavanja, Edvard Retelj.

O tome, ali i o drugim vezanim temama razgovarali smo sa HGSS-ovcem i speleologom dr. sc. Ruđerom Novakom, molekularnim biologom s Odjela za proteomiku u Centru za translacijska i klinička istraživanja, Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Dr. Novak, molim Vas prvo nam pojasnite što je to „proteomika“ i što Vaš Zavod „translatira“?

A ja tebe prvo molim, ukoliko je naša tema GSS i speleologija da odmah izostaviš ono „dr.“ i „Vi“ pa da pređemo na ležernije „ti

Ruđere“, što je inače nepisano, ali vrlo čvrsto pravilo u oba ova društva u kojima djelujem!

Dogovoreno, a sad mi, ti Ruđere – odgovori na pitanje!

Proteom je skup svih proteina u stanici, a proteomika je grana molekularne biologije koja proučava proteine. Slično kao pojmovi genom – genomika. A translacijska istraživanja zato, jer se znanstvena istraživanja prenose (translatiraju) direktno u kliničku primjenu. Ideja je da ono što se otkrije u znanstvenom laboratoriju, što prije završi u primjeni kao lijek za pacijente.

Objasni našim čitateljima: Kako to da netko tko se bavi molekularnom biologijom i istražuje skupine proteina, ima volju spuštati se u vlažne mračne jame ili spašavati Čehe u japankama po

našim gorama? Ima li tu kakve poveznice?

Osim što mi sudjelovanje u akcijama spašavanja s GSS-om omogućuje plaćeni dopust, neke posebne poveznice i nema. U stvari, kad bolje razmislim, ima jedna: između znanosti i speleologije poveznica je – istraživanje nepoznatog. Špiljari su istraživači i to u najdoslovnijem smislu. Podzemlje i duboki oceani posljednja su neistražena područja na Zemlji. Osjećaj da si ti prvi čovjek na svijetu koji istražuje neku jamu je fenomenalan. Napredujući kroz nju, nikad ne znaš na što ćeš naletjeti nakon sljedećih pet metara. Ta neizvjesnost je ono što te stalno vuče dolje. To su osjetili svi koji su barem jednom visjeli na speleološkom štriku iznad nekog ponora.

Shvaćam, ali još ne vidim poveznicu s GSS-om?

Ljudi koji se bave raznim sportovima u prirodi pa tako i mi špiljari, računamo da uvijek postoji netko tko će nas „skupiti“ iz jame kad se nađemo u velikom problemu. Baveći se aktivno godinama speleologijom, shvatio sam da imam dovoljno stečenog znanja i iskustva da mogu pomoći drugima kad su „u frci“. S druge strane, znam da je zagrebačka Stanica GSS-a među boljima u državi te da u njoj mogu još puno toga naučiti o sigurnosti i svesti buduće rizike na minimum.

Što je u stvari HGSS i kako je organizirana?

Uređena država mora garantirati sigurnost svakom svom građaninu i svojim gostima, i to na svim dijelovima svoga teritorija. Za urbana područja postoje organizirane, profesionalne službe. Izvan gradova, GSS kao interventna služba ima sličan zadatak kao vatrogasna ili u jednom dijelu i policijska služba. Pripadnici GSS-a rade bez plaće, spašavaju živote u najnepristupačnijim gorskim područjima, na divljim rijekama ili u lavinama. Visoko smo učinkoviti u svojim akcijama zbog posebne strasti i entuzijazma s kojim krećemo kad nam stigne poziv. A pozivi stižu u bilo koje doba dana ili noći. Motivirani smo zbog tog posebnog osjećaja da pomažemo drugima koji je nenaplativ i nezamjenjiv. Služba je organizirana po stanicama u većim gradovima ili u mjestima većih koncentracija planinara

Ruđer Novak - član HGSS-a

(npr. Paklenica). Zagrebačka stanica čiji sam član, jedna je od najvećih.

Kako se dogodilo da je tvoj kolega, iskusan GSS-ovac iz Splita, odličan poznavalac planine Kamešnice, nedavno poginuo?

Gledajući sa strane, čini se kao da je tražio nevolju i izazivao sudbinu. Ljudi se u takvim situacijama obično pitaju zašto je uopće išao tamo! Za nas koji se time bavimo, to je pitanje bespredmetno. **Išao je tamo - zato što je planina tamo!** Zbog čovjekove potrebe da istražuje. Svi mi svojim aktivnostima svjesno ulazimo u razne rizike. Kroz naše treninge, mi te rizike smanjujemo, ali nikad ih u potpunosti ne možemo eliminirati. Na Kamešnici su se našli vrhunski alpinisti. Ona je za njih bila „stražnje dvorište“, kao za nas - Sljeme! Na žalost, pokupila ih je izuzetno široka i snažna lavina tvrdog smrznutog snijega. Takva snaga lavine nikad do sada nije

viđena na našim planinama. Preciznije rečeno, tu se nije radilo o snijegu, nego o lavini tvrdog leda, balvana i kamenja, kojoj su se našli na putu. Ne znamo pouzdano što se i kako točno dogodilo, i jesu li lavinu uzrokovali oni sami.

Kako se postaje GSS-ovac? Odakle dolaze kandidati i je li obuka zahtjevnija?

Zagreb je rezervoar velikog broja ljudi koji se bave raznim ekstremnim sportovima (alpinizmom, speleologijom, kajakašenjem, paraglajdingom i sl.), pa se lako filtriraju i odabiru najbolji. Svi se

mi uglavnom poznajemo i znamo tko je u čemu dobar. Samo najbolji pozivaju se u GSS. Međutim, možeš ti biti najbolji špiljar ili alpinist, ali ako se zna da kad se napiješ radiš probleme ili dižeš ruku na curu – otpadaš. Važan je tvoj cjelokupni „image“. Vjeruj, budale ne završavaju u GSS-u!

Obuka ima tri osnovna tečaja. Spašavanje ljeti, zimi i u jama. Uči se puno različitih tehnika spašavanja. Tečajevi su izuzetno zahtjevni i iscrpljujući. Jedini način da ih „preživiš“ je da se zezаш.

Na ljetnom ljetnom tečaju na Mosoru, na brdu „Vickov stup“, na temperaturi od +40 °C, trebalo je odnijeti kolegu na znojnim leđima do vrha, a onda se zamijeniti, on nosi tebe i zezanje radi, tuče te šibom ko margarca. Uvijek smo svi zajedno u istoj frci i kad ti je najgore – moraš se zezati.

Jesi li sudjelovao u kakvoj akciji spašavanja?

Jesam. Sjećam se prve akcije na Medvednici, sa zagorske strane, na lokaciji „Horvatove stube“. Žena je uganula gležanj. Sjećam se strke i jurnjave pod rotirkama. Došli smo gore, kad tamo – žena preko 100 kg težine nepokretno leži na zemlji. Jedva smo je stavili na nosila s vrećom koju nismo mogli ni zatvoriti. Spuštanje do Zagorja bila je doslovno noćna i doslovno mora. Izmučiš se ko pseto, ali poslije onaj osjećaj kad ti ta žena pošalje zahvalni mail – stvarno je nezamjenjiv.

Ti si i speleolog. Kakav je to gušt spuštati

se u te mračne jame? I još nam reci, kakav je odnos speleologije, GSS-a i alpinizma, jesu li to slična zanimanja?

Speleologija je moj hobi. Ako ti kažem da je to gotovo način života, zvučat će kao klišej, ali stvarno, to je tako. Gotovo svaki vikend ili godišnji odmor provodim u prirodi. Ono što je zajedničko speleologiji, alpinizmu i GSS -u je prvenstveno ono nešto – u glavi. Većini „normalnih“ ljudi su ovakve strasti potpuno strane i radije će otići na nogomet ili sjediti u bircu na pivi. Nama je ideal pobjeći iz gradske gužve na „terapiju“ u brda. Kako da ti objasnim da radije odlazim u blatnu, hladnu jamu u potpunom mraku i tamo se fizički lomim, nego da progutam koju kilu vina i odem navečer van? To teško uspijevam objasniti čak i svom bratu.

Ruđerov zimski uspon na Vaganski vrh (Velebit) 2009.

Kakva je Hrvatska u speleološkom pogledu, po čemu je posebna?

Zbog svog specifičnog krša, Hrvatska je speleološki „El Dorado“. Toga nigdje nema! Naša Dinara, Velebit, Kapela, Mosor..., djeluju moćno i monolitno, a u stvari su kao švicarski sir, kao spužva. Dolje su ogromni podzemni prostori koji su često međusobno povezani. U neke od njih stalo bi i nekoliko zagrebačkih katedrala! Nastali su djelovanjem voda koje poniru s unutrašnje strane brda i izlaze kao podzemski izvori – vrulje. No, sve je to još prilično neistraženo i nepoznato, tako da istraživačkog posla ima još za nekoliko naših života.

U kojem speleološkom društvu djeluješ?

U speleološkom odsjeku Željezničar, koji je u samom speleo-

loškom vrhu. On je jedan od najstarijih odsjeka u Hrvatskoj, a aktivan je još od 1950. godine. Koga interesira, može naći hrpu informacija o našim istraživanjima, zezancijama, sa super filmovima i fotkama na www.speleolog.hr

Vi ste onda na vrhu ili na dnu?

Na speleološkom vrhu – a to znači na najdubljem dnu! Dokaz da smo u vrhu je i taj što je nedavno naš član Branko Jalžić star 60 godina, sišao na dno „Lukine jame“ (dubine 1380m) i tamo zaronio na dubinu od daljnjih 40m! To je najdublji speleološki uron na toj dubini koji je ikad izveden, a izveo ga

je naš čuveni „das Bančo“ kako ga zovemo. On je naš „das Auto“, klasik hrvatske speleologije.

Postoji li neka jama koja te posebno zanima?

U našem Odsjeku posljednjih godina svi se intenzivno bavimo jamom „Muda labudova“.

Čekaj, je li to stvarno ime lokaliteta, ili vaša speleološka zezancija?

Tu smo jamu mi otkrili i dali joj ovakvo ime koje nije slučajno. Nastalo je u našoj gruboj speleološkoj zezanciji, ali vjeruj s vrlo dobrim razlogom. Ostalo je u trajnoj uporabi kao službeni naziv jame. To je prva velika rupa u posljednjih desetak godina koja je, kako mi kažemo, „otišla duboko“ i daleko. Na najtežim poslovima u njoj smo odgojili jednu cijelu novu generaciju mladih speleologa, desetak njih.

A koliko duboko „je otišla“?

„Muda“ imaju vertikalnu dubinu od 6840m! Do dubine od 500m jako se teško spustiti, a od 500 do 6840m, to je vjeruj - ekstremno teško! Za to moraš biti fizički savršeno pripremljen, ali još je važnije biti psihički stabilan, jer tamo dolje u mraku, događa se da i najiskusniji lako „puknu ko kokice“.

Jesi li bio u kojoj inozemnoj špilji, imaš li međunarodnih iskustava?

Bio sam u Ukrajini 2011., u najdužoj špilji u Europi. Duga je 232 km. Zove se „Optimistična“ i ne može se u nju ući bez posebnih lokalnih vodiča. Ne biste mogli izaći, zalutali biste. Za izlaz bi trebala „Arijadnina nit“¹. Špilja je cijela od gipsa, potpuno drugačija od naših. Ali, ruski se spele-

olozi zezaju slično kao i mi... jer po „nacionalnosti“ smo svi mi – speleolozi. Svi mi imamo jednu grubu zezanciju koja nas povezuje i koja nam je potrebna.

Kakav je službeni status speleologije u nas? Radi li se o sportu, hobiju ili znanosti?

To je mješavina svo troje. Naša država još ne prepoznaje speleologiju. Ali, nešto se ipak pomalo kreće. Možda će joj ubrzo postati interesantno tzv. „plavo zlato“, podzemni rezervoari pitke vode do kojih ne može doći nitko nego – speleolozi.

Kakvi su ti speleološki planovi za 2013.?

Plan nam je ekspedicija „Lukina jama, sifon 2013.“, na kojoj radimo već preko godinu dana. Istraživanja će trajati 3-4 tjedna. 120 ljudi, tri tjedna radit

će samo na pripremi, da bi dvoje od njih „pobralo slavu“ i ronilo tjedan dana, istražujući sifonsko jezero na dnu jame. Tih 120 ljudi radit će kao šerpe,² da bi samo dvoje „osvojilo vrh“. To je naš timski rad.

Međutim, u znanstvenom, pa tako i u speleološkom istraživanju, nikad ništa nije sigurno, u trenu se sve može promijeniti. Možda nas na putu prema dolje dočeka ledeni čep, jer ove je godine u jamu napadalo puno snijega, ali to je samo jedan od rizika na koje smo spremni. Krećemo u kolovozu, drži nam fige, da ne bude previše kiše.

Svakako! Hvala ti i sretno!

*Razgovarala: Mateja
Plavčić, 2.p6*

¹ **Arijadna** – u grčkoj je mitologiji kći kretskog kralja Minosa i kraljice Pasifaje, pomogla je Tezeju da izađe iz Labirinta davši mu klupko vune kojim je slijedio vlastiti trag do izlaza. Zato se i konop koji danas speleolozi vuku za sobom po špiljama, da se ne izgube, zove – „Arijadnina nit“.

² **Šerpe** – pripadnici mongoloidnog stanovništva na južnoj strani Mount Everesta. Poznati su kao vodiči ekspedicija na najviše vrhove Himalaja. Nose velike terete i lako podnose razrijeđeni zrak, i bez opreme s kisikom.

Odlomljena siga u Babinoj jami (Sv. Rok)

Primjena suvremenih tehnologija

Za vrijeme Gradskog (Županijskog) natjecanja iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici koje se održalo 6.ožujka u našoj Školi, organizirali smo stručno usavršavanje za nastavnike elektrotehnike i računalstva iz Grada Zagreba. Stručni seminar i radionicu na temu „Implementacija novih tehnologija u kurikulum strukovnih predmeta“ održali su profesor Damir Bošnjak iz naše Škole i Andrej Drozg (gost iz Slovenije), predstavnik tvrtke National Instruments za JI Europu.

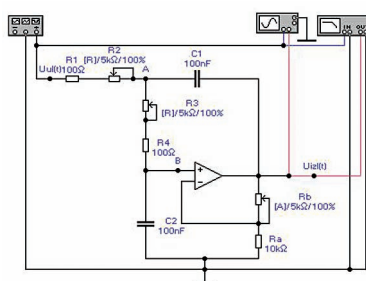
Bitne pretpostavke za uspješno obrazovanje su: motivirani i stimulirani učenici i nastavnici, organizacija i komunikacija unutar obrazovne ustanove, racionalno korištenje školskih prostora te optimalno korištenje nastavne opreme.

U središte zbivanja pri provedbi nastavnog uputnika postavili smo učenika i njegov rad. Pod stručnim vodstvom mentora i nastavnika radioničkih vježbi, učenik izrađuje praktični rad koji se poslije koristi za izvedbu laboratorijskih vježbi, predava-

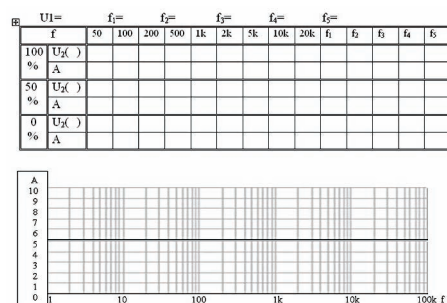

Područje informacijsko-komunikacijskih tehnologija (ICT) najbrže se razvija, tako da je nužno neprestano praćenje suvremenih tehnologija, kako bi obrazovanje učenika bilo što uspješnije. Izvođenje nastavnog uputnika („kurikula“) podrazumijeva nove nastavne metode, istraživačku nastavu, interdisciplinarnost, razvijanje kompetencija učenika, integralno planiranje te vrjednovanje rezultata učenja.

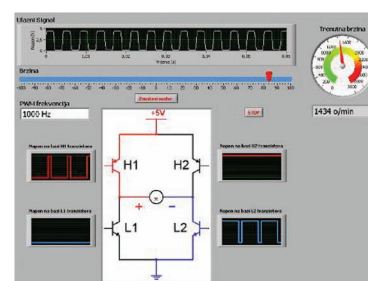
nja, seminare te za natjecanja i izložbe učenčkih radova. To je moguće zato što u našoj Školi koristimo jedinstvenu višenamjensku opremu tvrtke National Instruments. Ta oprema podrazumijeva simulacijske programe Electronics Workbench i Multisim, program za izradu tiskanih pločica Ultiboard, a koristimo još i Sprint Layout, elektroničku računalnu instrumentaciju – NI ELVIS te grafički programirljivo okruženje za prikupljanje podataka i obradu signala – LabVIEW.

Slika 1

Slika 2

Slika 3

Na seminaru su prikazana tri načina izvođenja laboratorijskih vježbi u našoj Školi:

Slika 1

Simulacije simulacijskim programima

Slika 2

Mjerenje klasičnim instrumentima na stvarnim sklopovima

Slika 3

Mjerenje virtualnim računalnim instrumentima na stvarnim sklopovima

Damir Bošnjak, prof.

Polaznici seminara

Primjena novih tehnologija u našoj Školi

Jeste li znali da naša Škola u nastavi računalnih i elektrotehničkih predmeta primjenjuje najnovije tehnologije? Olakšavaju rad našim učenicima te omogućavaju primjenu znanja u praksi. Za razli-

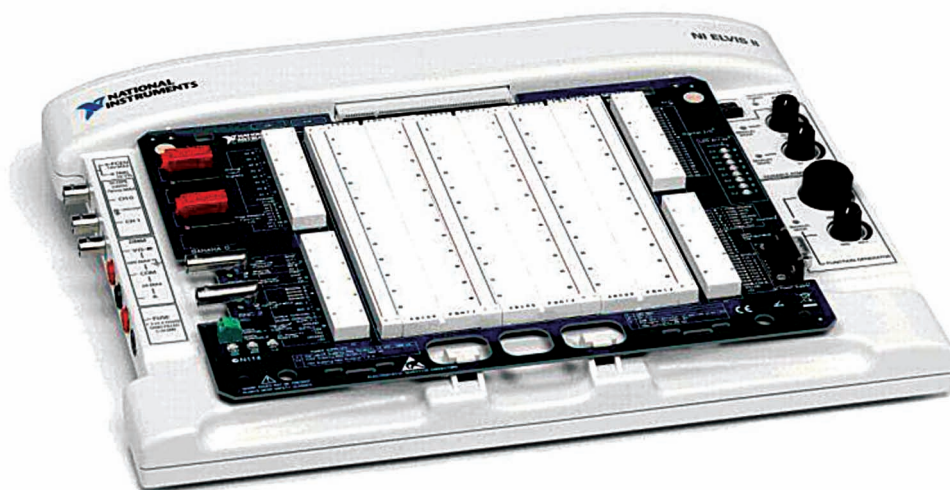
ku od ostalih tehničkih škola možemo se pohvaliti da posjedujemo tridesetak NI ELVIS uređaja, a od ove godine i tri Raspberry Pi uređaja. Evo nekoliko informacija o tim uređajima.

NI ELVIS (National Instruments – Educational Laboratory Virtual Instruments Suite)

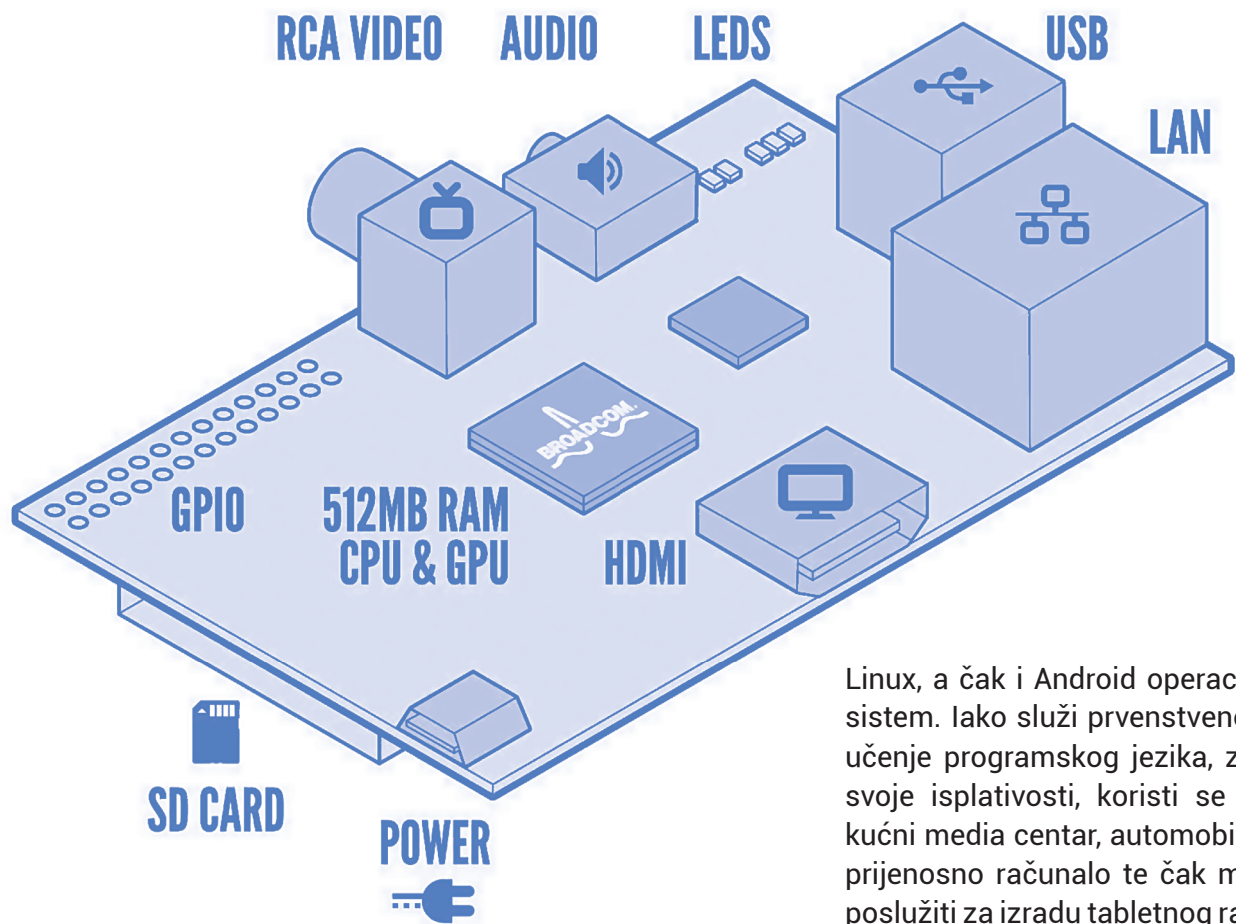
NI ELVIS je mjerna platforma koja kombinira sklopovlje i programe te tako osigurava skup znanstvenih instrumenata predviđenih za obrazovanje. Dostupno je 12 najčešće korištenih instrumenata u jednom kompaktnom obliku. NI ELVIS obrađuje i pokazuje stvarne signale, a ne simulacije. Koristi USB port, pa ima mogućnost plug&play, što zna-

či da sustav radi čim ga priključimo na računalo bez prethodnih podešavanja fleksibilnost virtualne instrumentacije, brzo i jednostavno mjerenje. Sustav je kompatibilan s programom LabVIEW koji omogućuje brzo dizajniranje i implementaciju mjerenja i kontrole bez sklopovske integracije.

Mirko Bartol, 4.e1

NI ELVIS

Pripremio: Josip Žlimen, 4.e1

Raspberry Pi

Iako su u zadnje vrijeme tržište preplavili smartphone i tablet uređaji, još uvijek ima mjesta za nove tehnikalije. S obzirom da se nedavno pojavio Raspberry Pi i pokrenuo lavinu sličnih proizvoda na tržištu, odlučili smo napraviti pregled njegovih mogućnosti te vam objasniti o čemu se zapravo radi.

Raspberry Pi računalno je veličine kreditne kartice, razvijeno u Velikoj Britaniji radi promoviranja učenja računalnih znanosti prvenstveno u školama. Međutim, prva serija od 10 000 komada proizvedena je u Tajvanu i Kini, umjesto u Velikoj Britaniji. To je dijelom zato što se carina plaća na pojedine komponente, a ne na gotove proizvode. Bilježi rekordne brojke prodaje. Zbog svoje niske cijene, dostupan je skoro svima. Cijena najjeftinijeg modela iznosi samo 25 USD, dok je napredniji model 35 USD. Moramo napomenuti da je za ispravan rad uređaja potrebna periferija, kao npr. memorijska kartica od minimalno 2GB prostora, HDMI kabel te miš i tipkovnica. Pokreće ga ARM procesor zbog čega je njegova cijena niska, a proizvodnja isplativa. Ima snagu pokretati

Linux, a čak i Android operacijski sistem. Iako služi prvenstveno za učenje programskog jezika, zbog svoje isplativosti, koristi se kao kućni media centar, automobilsko prijenosno računalo te čak može poslužiti za izradu tabletnog računala. Za prvo postavljanje uređaja više informacija možete pronaći na internetskoj stranici Raspberry Pi organizacije koja se nalazi na adresi <http://www.raspberrypi.org/>, na kojoj možete pronaći vrlo opširne i razumljive upute te besplatno preuzeti operacijski sustav. Zahvaljujući našim profesorima, naša Škola posjeduje čak tri Raspberry Pi računala koja će se koristiti pri učenju programiranja na Android i Linux operacijskim sustavima. U nastavku pogledajte tehničke specifikacije te usporedbu A i B modela.

	Model A	Model B
Cijena	25 USD	35 USD
SoC	Broadcom BCM2835	
CPU	700 MHz ARM1176JZF	
GPU	Broadcom VideoCore IV	
RAM	256 MB	512 MB
USB port	1	2
Video out	Composite RCA, HDMI	
Audio out	3.5 mm jack, HDMI	
Internet	Nema	10/100 Eth.
Napajanje	300 mA	700 mA
	1.5 W	3.5 W

Šetnja od Tomislavca do Jelačić-placa

„Pa zar misliš da bi itko od nas išta postigao da nas nisu vodili očevi naše prošlosti.“

Čemu sve ovo, svakoga dana buditi se tako rano i odlaziti u školu, do besvijesti dosadnu. Kada bih samo na trenutak mogao skočiti u prošlost i osjetiti život onaj prije, no što nas je ova užurbana današnjica sustigla. Iz dana u dan razmišljam dok prolazim svojom uobičajenom rutom prema školi, Mažuranićevom, u kojoj živim, pa Tomislavovim trgom, Palmotiće-
vom, Šenoinom i Trgom bana Josipa Jelačića, kako bi bilo lijepo vratiti se kroz vrijeme i velikanima naše povijesti pokazati neke od današnjih modernih naprava. Vratiti se, i nekako sebe obilježiti u povijesti, biti kao osobe o kojima čitamo na školskom satu. *Da, to želim, da se pišu knjige o meni. Želim biti poznat po nečemu korisnom za čovječanstvo, da se o meni priča i dugo nakon što me neće biti na ovome svijetu. Želim biti kao on!*

Zastao sam, pogled uputio prema velikome mramornome postolju na kojem se prema suncu uzdizalo njegovo žezlo i konj koji ga je nosio kroz bojeve za slobodu domovine.

Ma, samo iluzija, nikada ne bih mogao biti kao on, on je slavni kralj Tomislav, a što sam ja, samo čovječuljak u moru drugih čovječuljaka.

I nastavio sam svojim putem. *E, ovima mora da je bilo teško ili vrlo, vrlo dosadno u životu kada su odlučili postati pjesnici.* Idem duž Palmotićeve, pa preko ceste i eto me na Trgu bana Jelačića koji će također, vječno sjediti na svome vjernom konju i budno paziti na grad, i tako nikada neće biti zaboravljen.

Gle kol'ko je sati, najbolje da krenem, skoro će mi nastava početi.

I tako se kao i svakoga jutra, Gundulićevom ulicom vratim na Glavni kolodvor pa u Školu.

Nastava je proletjela u smijehu, druženju s curama iz razreda, malo sam slušao i profesore, nešto je profesorica iz povijesti pričala o..., nisam se mogao sjetiti o kome, u zraku se osjećalo proljeće... Još jedno jutro, još jedan radni četvrtak.

Ah, napokon i topliji dani, toplina sunca i miris svježeg jutarnjeg trave. No, nema uživanja u tome, treba se pokrenuti, vlak samo što nije pošao.

Tiho sam izašao iz kuće jer svi još spavaju i krenuo u šetnju gradom koji se polako budi. Obično nikoga nema u to vrijeme na ulici, ali jutros, vidim čovjeka u dugom smeđem kaputu i crnom šeširu kako sjedi na klupici u parku preko puta i čita knjigu.

Zar taj nema pametnijeg posla, nego ovako rano čitati a još nije ni svanulo! Jako je sličan, ma ne, nije moguće, samo mi se pričinilo....

E, to me podsjetilo, zaboravio sam naočale. Brzo sam skoknuo u sobu, uzeo naočale i ponovno izašao. Bacio sam pogled na park, ali tamo ga nije bilo. Čudno, nije me bilo ni pet sekundi, kuda je mogao otići?

Ban Mažuranić

Kralj Tomislav

Ma, samo neki ljudi starac.

Krenuo sam svojom Mažuranićevom i začas bio u vlaku pa na Glavnom kolodvoru. Sjeo sam pod Tomislava i prepustio se mislima. Zašto nitko ne zastane i obrati pozornost na njegov spomenik, izuzev Kineza i stranaca? Oni jedino žele imati uspomenu s godišnjega, a ne znaju ni tko je on bio.

– Znam o čemu razmišljaš, netko mi reče.

– Misliš kako bi bilo ljepše da nema onih koji svakodnevno ponižavaju ljude koje voliš, tebe. Misliš da zločestoću možeš nasiljem iskorijeniti, sanjaš da im netko vrati istom mjerom, želiš da pate kao što i ti patiš.

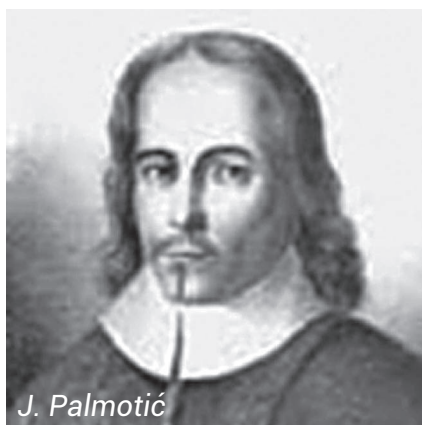
– Što? Ne, ne razmišljam o tome, prošaptah. – Ha! U tom slučaju, zaboravi. – Tko si ti?

Pokraj mene je sada sjedio stariji čovjek koji mi je, nekako, bio vrlo poznat. Kao da sam ga vidio već nekoliko puta.

– Kako misliš tko sam, pa zar ne razgovaraš sa mnom svaki dan?

– Ne, mislim da nisam nikada razgovarao s vama. – Jesi li siguran? Pogledaj bolje konjanika iznad sebe. – O Bože, pa da, sad vidim. Vi ste... – Da, to sam ja, ja sam...

– Aa, pa mora da ste neki daljnji rod Tomislavu. Vidi se sličnost. Čovjek se, čini se, naljutio.

– Ne, ne, ne, ja jesam Tomislav. Onaj Tomislav. Taj Tomislav. I pokaže na kip. – Vi ste **taj** Tomislav? Ma, neee, nemoguće, jednostavno ne možete biti!! – Je, to je on, to je veliki Tomislav, pazite ga se, začuh podrugljivi glas iza leđa mog sugovornika. Vlasnik toga glasa ustao je i prišao mi gurajući mi neku staru knjigu u ruke. Prepoznah čovjeka iz parka preko puta moje kuće. Imao je isti smeđi kaput i crni šešir. Tek sada sam bolje pogledao čovjeka s kojim sam razgovarao. Nosio je čudnu crvenu pelerinu na gumbe s crnim ovratnikom, a na mjestu gdje je sjedio, bila je njegova poveća, krznena kapa, slična cilindru i dugačka sablja pozlaćenih korica. Upitao sam čovjeka koji mi je dao knjigu tko je on, ali se samo nasmiješio.

– Da ti i kažem ne bi mi vjerovao, samo otvori stranicu četrdeset i sedmu pa će ti sve biti jasnije. Iz stare ofucane knjige virile su stranice, a uvez je bio tako krhak da se činilo da će se cijela raspasti. Polako sam pronašao stranicu, a na njoj veliki naslov: IVAN MAŽURANIĆ – ŽIVOT I DJELA, a ispod naslova – slika. Pogledao sam čovjeka, pa sliku, pa opet čovjeka, pa opet sliku i ostao zbunjen.

– Želiš reći, da si u stvari, osoba na slici – ti? Čovjek se samo nasmiješio. – Otvori sada stranicu pedeset i prvu.

Ja otvorim, a na njoj je pisalo: KRALJ TOMISLAV – prvi hrvatski kralj, i ponovo identična slika osobe koja je stajala kraj mene.

– Ali, kako je to moguće? – Nije važno kako je moguće, bitno je da smo tu i da smo ti došli pomoći, reče Tomislav. – Meni, ali zašto bi meni trebala pomoć? Nisam dobio odgovor. – Krenimo u malu šetnjicu, može? – reče Mažuranić. Hodali smo tako lagano prema mojoj Školi, a Tomislav mi je objašnjavao neke važne stvari o životu.

– U moje vrijeme nismo se koristili, kako vi ono kažete, puškama, da. Trebalo je mnogo više od pucanja iz puške – govorio je izvlačeći stari komad papira iz unutarnje strane pelerine.

– Pročitat ću ti dio pisma koje je napisao moj kapetan, moja desna ruka. „Pozdravi mi Anu...“, ne, ne nije to... „i reci mami da...“, ne, nije ni to. Aha, evo ga! ... „treba ti istinska hrabrost da pođeš u rat i ukrstiš mač s neprijateljem, treba ti tvoj kralj kojega ćeš slijediti pa i u smrt, jer on je taj koji te vodi, jer znaš da su njegove riječi tebi svetinja, i ma kamo god te poveo, ti znaš da ideš radi svoga kralja i za svoj narod, za kojim bi pošao i u najmračniji dio pakla“.

– Oduvijek mi se činilo da bi bilo bolje da je bio pjesnik, a ne cvjećar. Šteta što mu to nisam stigao reći. Nego da nastavim.

– Treba ti neizmjerena mržnja prema neprijatelju, prema čovjeku kome zabodeš mač u srce. Gledaš njegove posljednje udisaje, dok mu glas jeca, a kapci postaju sve teži, dok kleči pred tobom, a krv mu i znoj teku niz lice. U njegovom suznom pogledu vidiš da je bio dobar čovjek, imao obitelj, bio pošten i marljiv. I zapitaš se, radi čega je ovaj čovjek trebao umrijeti? Kako čovjekovo srce može

biti tako hladno, a opet tako puno ljubavi, jer jedini razlog zbog kojeg to činimo je ljubav prema kralju. Tomislav mu je ime. Kada ga gledam kako s toliko žara siječe neprijatelja, uzbudim se i shvatim što mi je činiti, neprijatelj mora pasti, jer tako je moj kralj rekao!

*O, ma daj;
ti znaj.
Primi alat;
uči zanat.
Pusti sablju;
primi grablju.
Kad ti kažem;
nije da lažem.
Rat je svršen;
borac skršen.*

Netko deklamira iz pozadine??

– Tko ste Vi? Upitao sam. – Stranica petnaesta, molit ću te – odgovori.

Otvorio sam petnaestu stranicu, a na njoj: JUNIJE PALMOTIĆ – dubrovački pjesnik. I njegova slika ispod.

– Hrvatska je nekada bila ponosna zemlja, mnoge sile željele su ju pod svoju vlast, baš kao što ju sada cijela Europa želi. Kažem vam, povijest se ponavlja. Mi smo se opirali takvim silama, pokleknuli, ali se vraćali još jači, mi smo se borili za svoj ponos! Dečko dragi, kako si rekao da se ono zoveš?

– A, ja sam... – nisam niti stigao reći, a on već nastavi. – Nevažno, nemoj dopustiti da Hrvatska padne još niže, svaki Hrvat ima dio nas u sebi... – Ma, o čemu ti pričaš, prekine ga Mažuranić. – Pogledaj ga, što on može učiniti za Hrvatsku? Današnja mladež nema poštovanja prema onome što smo mi gradili godinama, nisu oni kao što smo mi bili. U mojoj kući znao se red. Kada je otac nešto rekao, tu nije bilo više diskusije, ako nisi slušao, klečao bi na

ribljim ostatcima sve dok ti se košćice ne urežu u meso, a onda bi dobio još takvih batina da si mogao cijelu našu galaksiju vidjeti. A danas, samo ako vikneš na dijete – već ti je policija na vratima.

– Pa, vidi se da si pisac Junije, pretjeruješ – odgovori mu Mažuranić. – Ne slušaj ga, davno je od kad je napisao nešto pametno.

– Gle, pravi se javio, a što si ti korisnoga napravio Mažuraniću, tvoja modernizacija države nije prošla kako si planirao, ha? Pa si se ubrzo odrekao prijestolja, po-drugljivo će Junije.

– Hej, braćo pjesnici i političari! Poštovanje Kralju! Odnekud se stvori još jedan pa se nakloni Tomislavu. – U čemu je problem? Ne osvrćući se na njega Mažuranić se okrene prema meni.

I. Gundulić

– Da ti nešto kažem, Petre. Ja sam odrastao u obitelji vinogradara u Novom Vinodolskom, a u svojoj pedeset i devetoj godini proglašen sam banom, i to prvim banom pučaninom. Bio sam i političar, ali nisam ni pomislio da ću postatati ban.

– Zašto si se odrekao te titule? – Pa, vidiš, svoje mjesto prepustio sam nekome iskusnijem tko je mogao vratiti Vojnu krajinu i dogovoriti se s Austro-Ugarskom oko financija. Ja jednostavno nisam bio spreman. Želim ti reći da su mali ljudi ti koji održavaju ovu državu. Nebitno jesi li farmer ili političar, jer život se vrti u krug i tko

je dolje, sad je gore, a tko je gore, svakoga trena može pasti dolje.

– To sam već negdje čuo. – Znam, i ja sam to pročitao – odgovori Mažuranić. – Originalno ide malo drugačije, ali može se i tako protumačiti – reče čovjek koji je tek stigao.

– A tko ste vi? – O, oprosti, nisam se predstavio, ja sam Ivan Gundulić. Stranica osamdeset i peta. Stvarno, naslov i slika su na mjestu. Očarali su me moji suputnici, njihove prepirke, samouvjerenost. Junije i Gundulić prepirali su se je li bolji ep ili melodrama, a Tomislav je kritizirao vladare nakon njega i njegovih nasljednika koji su dopustili da Hrvatska padne u strane ruke. Kada smo došli na Jelačićev trg, zapitao sam veselu družinu hoćemo li upoznati i Jelačića.

– On ti je vrlo povučen tip i ne voli da ga se uznemirava pa ga nećemo ometati – odgovori Tomislav. Kretali smo već prema Zrinjercu, kad... – Stoj, tko kaže da nisam druželjubiv! Iza nas je sada stajao visoko uzdignute glave Ban čiji smo kip upravo prošli. – Volim i ja s vremena na vrijeme protegnuti noge. Ah, znači ti si taj zbog kojeg smo danas svi ovdje!

– Zar ste ovdje svi vi samo zbog mene? Zašto? – Pa zar misliš da bi itko od nas išta postigao da nas nisu vodili očevi naše prošlosti, nasmije se toplo. Tebi je suđeno činiti velika djela, dragi moj. Veća no što možeš i zamisliti.

– Ali, što mi je činiti? – upitao sam prestrašeno. – Na to pitanje sam pronađi odgovor, a mi ćemo te voditi do njega. Sam moraš otkriti svoju sudbinu. Ponosno me pogleda, okrene se i vrati do svojeg konja i nestane.

– Kako je samo pametan, ja ne znam kako bih ti to rekao – primijeti Gundulić. – Vi ste to zapravo, cijelo vrijeme znali? – Da, narav-

no, samo smo čekali pravi trenutak da ti to kažemo, zato smo ti se obratili, preskočili stoljeća, ustali se još jednom iz sjena prošlosti.

– Kako i što trebam postići?

– Saznat ćeš jednoga dana. Ali, do tada nemoj zaboraviti tko si i kakav si, jer izabran si zbog svojih vrlina – odgovori mi Junije pa okrene prema svojoj ulici i nestane. – Mi ćemo te voditi – kaže Gundulić pa se uputi prema svojoj ulici i nestane.

Na Glavnom kolodvoru Tomislav položi ruku na moje rame.

– Mi smo tu, uz tebe. Kad prolaziš šapni i čut ćemo te, čut ćeš glase iz prošlosti – uči od nje. Ferenkornov konj ga je strpljivo čekao, zaledi se i on za vječnost.

– Izgleda da smo ostali samo ti i ja, reče mi Mažuranić. Hajde da te otpratim kući. Vlak nas je učas dovezao na moju stanicu, do parka u kojem ga jutros sretah.

– Imam još samo jedno pitanje. Sve što se danas dogodilo je li stvarno ili je to samo u mojoj glavi? Mažuranić se nasmije. – Pa naravno, sve je u tvojoj glavi, a znači li to da nije stvarno? – Evo izvolite, Vaša knjiga – tužno mu rekoh. Nasmiješio mi se.

– Zadrži knjigu, tako ćemo ti uvijek biti blizu.

Mažuranić se okrene pa sjedne na onu istu klupu. Pođoh doma, sjetih se da ga nisam pitao o drugim slavnim ličnostima. Zašto njih danas nisam vidio? Okrenuh se, ali njega više nije bilo.

Kristijan Štrk, 2.e1

Ban Jelačić

Gradsko natjecanje iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici

U našoj Školi 06. ožujka 2013. održano je Gradsko (Županijsko) natjecanje iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici.

U natjecanju su sudjelovali učenici drugih razreda šest zagrebačkih tehničkih škola koje obrazuju učenike za zanimanje tehničar u elektrotehničkom području:

- Tehnička škola Ruđera Boškovića
- Elektrotehnička škola
- Srednja škola Jelkovec
- Tehnička škola Tesla
- Strojarska tehnička škola Fausta Vrančića
- Tehnička škola Zagreb

Svaku školu su predstavljala po dva učenika drugog razreda koji su na Školskom natjecanju osvojili najveći broj bodova. Natjecanje se sastojalo u rješavanju teoretskih zadataka i jednog praktičnog zadatka. Četiri prvoplasirana učenika stekla su pravo nastupa na Državnom natjecanju elektrotehničkih škola koje se održava u Srednjoj školi Izidora Kršnjavoga u Našicama. Našu su školu predstavljali učenici: Kristijan Štrk, 2.e1 i Domađoj Kroflin, 2.e2.

Prvo mjesto osvojio je učenik TŠ Ruđera Boškovića, drugo i četvrto je pripalo učenicima SŠ Jelkovec, a treći je bio učenik Elektrotehničke škole.

Naši su učenici osvojili šesto i deveto mjesto, što nije bilo dovoljno za plasman na Državno natjecanje. Kao Škola pokazali smo se u izvrsnom svjetlu, kao dobar domaćin i uspješan organizator, što je već postalo tradicija.

Zdravko Varga, prof.

Tko će biti prvi?

Praktični dio ispita

Povjerenstvo

Školsko natjecanje učenika iz obrazovnog sektora prometa i logistike

Natjecatelji 4.p2 i 4.p3

U našoj Školi 18. siječnja 2013. provedeno je Školsko natjecanje iz sektora promet i logistika.

Provjera stručno-teorijskih znanja i njihove primjene provedena je iz sljedećih nastavnih područja:

Tehničar za željeznički promet: Tehnologija željezničkog prometa; Prijevoz stvari; Prijevoz putnika. Tehničar za logistiku i špediciju: Međunarodno poslovanje; Špedicija; Organizacija prijevoza tereta; Prometno pravo; Agencijski poslovi; Osiguranje u prijevozu; Logistika; Financijsko poslovanje.

Vidovi natjecanja:

1. Rješavanje zadataka objektivnog tipa
2. Praktična primjena strukovnih znanja

Provedba natjecanja regulirana je Pravilnikom o natjecanju učenika u obrazovnom sektoru promet i logistika.

U području Tehničar za željeznički promet, prvo mjesto osvojio je učenik **Mario Premužić, 4. p3 s osvojena 54 boda**, a u području Tehničar za logistiku i špediciju, **Nikola Kostervajn, 4. p2 s osvojenih 46 bodova**.

Učenici Mario Premužić i Nikola Kostervajn svojim su plasmanom osigurali odlazak na Državno natjecanje u Šibenik.

Brigu o natjecanju učenika vodio je tajnik Prosudbeno-provedbenog povjerenstva, Slobodan Mihaljevski, prof.

Članovi Prosudbeno-provedbenog povjerenstva za natjecanje u šk. god. 2012./2013. bili su sljedeći nastavnici: Vesna Čalić, Bože Antunović, Josip Kunac i Vlado Križić (Tehničar za željeznički promet).

Murisa Šoša, Božica Radoš, Darko Jurković i Mladen Gojić (Tehničar za logistiku i špediciju).

Pripreme i termine za Državno natjecanje odredili su članovi Povjerenstva u dogovoru s prvoplasiranim učenicima. Zaduženja po predmetima:

Međunarodno poslovanje, Agencijski poslovi, Osiguranje u prijevozu i Financijsko poslovanje, Murisa Šoša, dipl.oec., Prometno pravo, Vesna Čalić, dipl. ing. prometa, Prijevoz putnika, Darko Jurković, dipl. ing. prometa, Špedicija, mr.sc. Božica Radoš, dipl. ing. prometa, Organizacija prijevoza tereta i Logistika, Josip Kunac, uviv. spec. transp., Prijevoz stvari i Tehnologija željezničkog prometa, Bože Antunović, dipl. ing. prometa.

Pripremila: Doroteja Vrančić, 2.p6

Nikola Kostervajn, 4.p2

Mario Premužić, 4.p3

Uskoro počinje ispit

Državno natjecanje iz prometa i logistike

U organizaciji Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta i Agencije za strukovno obrazovanje i obrazovanje odraslih, održano je u Šibeniku 17. natjecanje učenika i učenica iz obrazovnog sektora promet i logistika. Natjecanje se održavalo u hotelskom naselju Solaris od 17. do 19. travnja 2013. godine, a domaćin natjecanja bila je Tehnička škola Zagreb.

Na natjecanju je sudjelovalo 48 učenika i 30 mentora srednjih škola koje obrazuju redovne učenike za zanimanja u obrazovnom sektoru prometa i logistike prema sljedećim disciplinama: Tehničar cestovnog prometa; Tehničar za željeznički promet; Zrakoplovni prometnik; Tehničar PT prometa; Tehničar za logistiku i špediciju; Vozač motornog vozila i Pomorski nautičar.

Mentori i natjecatelji

Natjecanju je prethodio stručni skup na kojem su sudjelovali članovi Državnog povjerenstva i mentori/ice natjecatelja, a predstavljeni su i projekti dviju mentorica:

Eko vožnja, Vlasta Perotić, dipl. ing. prometa, Škola za cestovni promet, Zagreb,

Praktična nastava u vježbeničkoj tvrtki za zanimanje Tehničar cestovnog prometa i Tehničar za logistiku i špediciju, Verica Kopriva-Kozjak, dipl. ing., Strojarska i prometna škola Varaždin.

Svečano otvorenje natjecanja započelo je prigodnim programom u organizaciji škole domaćina. Nazočne su pozdravili predstavnik škole domaćina, ravnatelj – gospodin Ante Akmadža, predstavnik ASOO-a, gospođa Kristina Miklaužić Černicki i gospodin Zoran Smolić, dožupan Šibensko-kninske županije.

Program su obogatili nastupi: Klapa Kontrade iz Zadra, violinistice Lucije Paleke, učenice Glazbene škole Zadar i učenika Tehničke škole Zagreb, Tomislava Radmanića.

*Dodjela priznanja,
gđa K. Miklaužić Černicki i g. B. Mikulić*

Natjecanje je otvorio gospodin Branko Mikulić, dipl. ing. prometa, predsjednik Državnog povjerenstva, predstavnik Ministarstva mora, turizma, prometa i razvitka RH.

Program otvorenja, natjecanja i priredbe vodila je Barbara Šimović, profesorica Tehničke škole u Zagrebu.

Na kraju natjecanja uručena su odličja natjecateljima koji su osvojili jedno od prva tri mjesta po disciplinama natjecanja, a mentorima i školi domaćinu zahvalnice.

Pripremila: Mia Kos, 1.p2

Tomislav- školski slavuj

Naši „zlatni“ i „srebrni“

INOVA-MLADI 2013.

XIII. Izložba inovacija učenika zagrebačkih osnovnih, srednjih škola i studenata s međunarodnim sudjelovanjem

Na Fakultetu strojarstva i brodogradnje – na tradicionalnoj smotri tehničkog stvaralaštva mladih INOVA-MLADI 2013. i ove je godine naša Škola predstavljena s više radova naših učenika.

To je najveća izložba inovacija mladih u RH i okružju koja redovito od 2001. godine okuplja sva dostignuća mladih zagrebačkih inovatora, goste iz cijele Hrvatske i prijatelje iz inozemstva.

INOVA-MLADI je program Saveza inovatora Zagreba, Fakulteta strojarstva i brodogradnje, Saveza udruga pedagoga tehničke kulture Zagreba, Udruge inovatora Fakulteta strojarstva i brodogradnje i zagrebačkih udruga mladih inovatora, s ciljem da velikom izložbenom manifestacijom potakne daljnji razvitak inovatorstva mladih u Gradu Zagrebu.

Ove godine izložba je okupila čak 519 sudionika koji su predstavili 267 svojih inovacija iz 69 škola, fakulteta i udruga. Kao i svake godine, na ovoj zagrebačkoj izložbi sudjelovali su gosti iz Hrvatske: Belog Manastira, Dugog Sela, Sesveta, Samobora, Karlovca, Rijeke, Knina, itd., kao i gosti izvan Hrvatske: Sarajeva, Banja Luke, Prijedora i Subotice. Moramo naglasiti da su na ovogodišnjoj 13. izložbi prezentirani izuzetno zanimljivi i atraktivni radovi osnovnih i srednjih škola te fakulteta.

Učenici iz naše škole postigli su sljedeći uspjeh:

NAZIV RADA	UČENIK - AUTOR	PROFESOR - MENTOR	NAGRAĐA
CNC glodalica	Luka Bošnjak 1.e2	Željko Blažek	Srebrno odličje
Svjetlosno-zvučni alarm aktiviran udarcem	Mirko Bartol 4.e2	Marijan Gotal	Srebrno odličje
CNC gravirka	Josip Čičak 1.e2	Željko Blažek	Zlatno odličje
Prijenosni (akumulatorski) čuvar stada	Mirko Bartol 4.e2	Marijan Gotal	Zlatno odličje
Visokonaponski čuvar stada	Ivan Jurički 3.e1	Marijan Gotal	Srebrno odličje
Generator riječi	Ivan Cođa 4.e1	Damir Bošnjak	Zlatno odličje
Punjač akumulatora s regulacijom u primaru	Kristijan Štrk 2.e1	Željko Blažek	Zlatno odličje

Natjecatelji s odličjima

KOMPAS

I ove školske godine projekt Kompas vodile su profesorice: Karmen Blažinović, Vlatka Đido, Iva Grisogono i Štefica Špekuljak. U projektu su sudjelovali učenici naše Škole i našega Doma.

Kompas je projekt sastavljen od niza kreativnih i edukativnih radionica, a namjera mu je potaknuti nas na razmišljanje, toleranciju i samopouzdanje.

Na radionicama se uglavnom prakticira rad u skupinama. Svaka skupina iznosi svoje mišljenje te se na taj način između skupina vode kreativni razgovori i rasprave.

Nazivi ovogodišnjih radionica su bili:

- **Budućnost počinje danas**
- **Tolerancija**
- **Božićna radionica**
- **Znao sam da ćeš doći ...**
- **Izrada nakita s glagoljskim motivima**
- **Odluka**
- **Vizija**

Davide, pokaži svoj uradak!

Kompetentno
Odgovorno
Mjerljivo
Profesionalno
Aktualno
Stručno

Budućnost počinje danas

Radionica je započela filmom koji prikazuje govor Severn Suzuki, djevojčice koja je utišala cijeli svijet na šest minuta. Nakon filma, većina prisutnih ostala je šokirana jer nije vjerovala da nešto tako dojmljivo može izreći dvanaestogodišnja djevojčica. Još uvijek pod dojmom, napisali smo svoje odgovore Severn Suzuki na papir te ih podijelili s ostatkom skupine. Zatim smo se razvrstali u

više malih skupina u kojima smo svoje odgovore djevojčici Severn sastavili kao jedan – jedinstveni. Radionica je imala velik utjecaj na nas jer smo tijekom radionice izgrađivali svoje stavove o ekologiji i utjecaju čovjeka na Zemlju. Pri samom kraju radionice, izradili smo svoj eko-pano u tri skupine. Svaka je skupina pisala eko asocijaciju na slova: E, K i O.

Radna grupa sestre Vlatke

Kika i EKO

Tolerancija

Na ovoj radionici osvijestili smo važnost tolerancije te naučili kako ju prepoznati u svakodnevnom životu. Shvatili smo da je tolerancija zasnovana na znanju, otvorenosti, komunikaciji, slobodi mišljenja, savjesti i uvjerenju te da je tolerancija harmonija u različitostima. Naša radionica o toleranciji održala se 20. studenoga 2012., samo četiri dana

nakon Međunarodnog dana tolerancije. Zaključili smo da svatko ima pravo na svoje mišljenje i stavove, a da pri tome ne ugrožava drugoga. Potpuno oduševljeni idejom voditelja radionice, svatko je stavio svoj dlan u boju koja mu se najviše svidjela te ostavio svoj jedinstveni otisak dlana na papir, koji sada ukrašava pano naše knjižnice.

Marina i Katarina uređuju plakat

KOMPASOVI ANĐELI

Tea

Karolina

Una

Ana

Božićna radionica

Na najkreativnijoj radionici koja je održana uoči samog Božića, mi sudionici Kompasa, bili smo i najzaposleniji. Već pri samom dolasku na radionicu, dočekala su nas vesela lica naših voditeljica te božićna glazba u pozadini. Kada smo se svi okupili u dogovoreno vrijeme, dobili smo sav potreban materijal za malene anđele koje smo

izrađivali od ukrasnih traka za naše najmilije. U božićnom ozračju, za tridesetak minuta bili su izrađeni naši maleni simboli ljubavi. Na kraju radionice, svi smo bili oduševljeni s kakvom smo lakoćom odradili ono, što nam se u početku činilo nemogućim.

U očekivanju novih prijatelja

Znao sam da ćeš doći

Jedna od najdražih radionica bila je „Znao sam da ćeš doći“. U njoj se razgovaralo o prijateljstvu. Na samom početku radionice, uhvatili smo se za ruke te smo osjetili neopisivu povezanost i ugodu. Naučili smo kako prepoznati prave prijatelje, od onih lažnih. Svatko od nas napisao je pismo svome prijatelju, u kojem je u dvije do tri rečenice

sročio svoje misli o njemu. U svim isprepletenim događajima na radionici osvijestili smo važnost prijateljstva u životu. Zajedno smo zaključili da je pravi prijatelj onaj tko poznaje sve naše mane, ali mu je ipak stalo do nas.

*Nikolina Đaković i
Petra Malogorski, Učenički dom*

Izrada nakita s glagoljskim motivima

I ove smo godine nastavili suradnju s Društvom prijatelja glagoljice te smo u našem Domu učili izrađivati nakit od fimo mase s glagoljskim natpisima. Voditeljica radionice je bila gospođa Renata Mladić. Na radionici je sudjelovalo, pored naših voditeljica projekta Kompas, i dvadesetak djevojaka. Gospođa Mladić nas je uputila kako započeti izrađivati nakit. Atmosfera je bila odlična, svi

Koja je brža?

smo se lijepo slagali i bili ujedineni u onom što smo radili. Nije bilo baš lagano; isprva nismo znali koju boju upotrijebiti, koji oblik napraviti, kako umijesiti masu, ali kad smo krenuli kako treba, odmah je sve bilo lakše, ideje su dolazile same. Kad samo to oblikovali i uredili, stavili smo naš nakit peći u pećnicu. Tih 15 minuta činilo se kao vječnost, jer nas je zanimalo kako će izgledati i hoće li nam se svidjeti. Kada je knjižničarka donijela naš nakit, i kada smo vidjeli kako izgleda, bili smo presretni. Radionica je bila poučna i zanimljiva.

Moj je najljepši

Anamarija Sočan, Učenički dom

Odluka

Niz naših radionica nastavio se radionicom koja ponosno nosi naziv „Odluka”.

Radionica je imala vrlo pozitivan učinak na učenike koji su sudjelovali. Svi smo imali priliku na vrijeme donijeti odluku koje ćemo se pridržavati barem određeno vrijeme našeg školovanja u Zagrebu. Naše stručne voditeljice davale su nam kreativne ideje koje su nas ipak dovele do naših kreativnih i zanimljivih odluka. Saznali smo da odluke mogu biti i vrlo velike i vrlo male te one s kratkotrajnim i dugotrajnim posljedicama. Sve odluke nisu ispravne i zato treba dobro promisliti kada ih donosimo. Svi smo zajedno odlučili da ćemo i sljedeće godine slijediti projekt Kompas ako bude moguće, neki manje, a neki malo više, ali, ipak smo odlučili. Svi mi svakoga dana donesemo doista puno odluka, samo što tih situacija nismo svjesni jer su nama sitne i uglavnom nebitne, a nekima zaista puno znače. Također, svi smo zajedno odlučili da ćemo u Satiričkom kazalištu „Kerempuh” pogledati predstavu „Ne igray na Engleze”, koju smo i pogledali i odlično se zabavili.

Vizija

Naša zadnja ovogodišnja radionica nosila je naziv „Vizija”. Pomalo sjetni i tužni, svi smo se pojavili na radionici na kojoj su nas spremna čekala priznanja za naša sudjelovanja. Naš ravnatelj, gospodin Ante Akmadža, dodijelio nam je priznanja te smo se ponosni i sa sjetom na naše zajedničke susrete utorcima počastili, zabavili i nasmiјali. Iako od početka do kraja naših susreta ipak nisu izdržali svi učenici, mi najhrabriji pokupili smo svoja priznanja, s obzirom da je isti tjedan bio odlazak i naših maturantica koje su vrijedno pratile ovaj projekt. Zahvalili smo se što su nas vјerno pratile i surađivale i s učenicima nižih razreda. Radionica je pomalo odisala tugom, ali na neki način i veseljem jer smo svoj projekt privedi kraju, a naučili smo tko nam može biti prijatelj, a tko ipak za to nije stvoren. Naučile smo donositi odluke, biti kreativne, gradile smo svoje pouzdanje, svoj javni govor i mnogo drugih korisnih stvari u našem razvoju.

Nikolina Đaković, Učenički dom

Crno - bijeli film

DAN 1. 7.3. 2013. ČETVRTAK

Dan mi je počeo dobro. U tramvaju je ujutro bila gužva, ali sam sretan što sam uopće stao unutra. U školi je bilo napeto, naučio sam puno i radujem se sutrašnjem odlasku u školu.

DAN 2. 8.3.2013. PETAK

Napokon petak. Dan je prelijep, probudile su me tople zrake sunca s čistog plavog neba. Ustao sam sretan i nestrpljivo iščekivao polazak u školu. Ulazak u školu! Mojoj sreći nije bilo kraja, dan je tek sad bio kompletan.

DAN 3. 9.3.2013. SUBOTA

Stigao je dan koji čekam šest dana u tjednu, na žalost. Probudio sam se u pola tri, ali zato jer sam petak večer proveo čitajući knjigu i učio sam matematiku, hrvatski i još nekoliko predmeta, ali to je manje bitno. Već sam živčan što nisam prije ustao kako bih ponovio sve ono što sam naučio. Dan mi je prošao jako loše i poprilično stresno.

DAN 4. 10.3.2013. NEDJELJA

Jutro je, a ja sam spreman krenuti na sv. misu kako bih se ispovjedio i čiste duše krenuo opet u školu, jer da se ne ispovijedam, ne bih mogao profesoru na oči. Nedjeljno popodne je uvijek isto, učim pa odem do Gradske knjižnice po moju omiljenu literaturu.

DAN 5. 11.3.2013. PONEDJELJAK

Počinje škola, jedva sam dočekaao. Osmijehu na mom licu nema kraja već od samog jutra. Sada počinje utrka za odgovaranjem u kojoj svi učenici žele pokazati što su preko vikenda naučili i kako bismo od profesora upili nova znanja.

DAN 6. 12.13.2013. UTORAK

Loš početak dana, jučer sam učio samo jedan sat i sada sam nervozan jer ću dobiti ocjenu manju od 5. U tramvaju je gužva, ali sam uspio ući unutra, izvaditi knjigu i čitati kako se ne bih nimalo zamario problemima koji vladaju u društvu oko mene.

DAN 7. 13.3.2013. SRIJEDA

Ustao sam u 4 ujutro, tužan sam što je ovo posljednji dan pisanja ovog malog dnevnika. Rekao sam si: „Moraš se koncentrirati, kako bi navečer zabilježio svaki detalj proživljenog trenutka u školi.“ Super mi je, a tek sam se vratio iz škole i pročitao jednu knjigu. Tijekom dana jedna misao mi je zaokupljala um. Zašto profesorica hrvatskog odjednom zadala ovako kreativnu zadaću? Nisam znao odgovor, a možda ga i jednom saznam kada zvijezde i nebo postanu jedno, a moja malenkost izgubi boju, kao **crno - bijeli film**.

Kristijan Stipić, 2.e1

Ponovo dišem i osjećam

Ugledah ga. Teško dišem, ne vidim i ne čujem zvukove oko sebe. Nosi me nježni povjetarac prema njemu, ali ne osjećam hod. Stojim i dalje na mjestu. Krv je obojila moje obraze, osmijeh je titrao na usnama. Pitam se zna li što je probudio u meni? Odlučila sam biti hrabra, ipak sam sportašica; ja to mogu, govorim u sebi. Osjećam kako vučem noge za sobom, sve mi je bliže. Iz moga grla teškom mukom otišla je riječ.

Uputila sam pozdrav. To nije moguće, nisam to htjela reći, ne. Ali nema povratka. Sjetih se kako je najbolje početi s vremenom, kao što to rade Englezi. Riječi su ispadale, čak se i nasmijao. Uspjela sam. Kao da je svakog straha nestalo, raspršio se u tisuću oblačića. Nebo je poprimilo dugine boje. Obojio je moj svijet. Svijet je napokon dobio smisao. Ponovno dišem i osjećam. Živim.

Mia Kos, 1.p2

Miracle

Dan kao godina, noć kao vječnost...prolazili su dani...mučio sam se svojim životom...nisam shvaćao ljude oko sebe...mislio sam da nikad neću naći nekog sličnog sebi...živio sam u svome svijetu...Jedne noći sam u suzama dovršio svoj tekst i ispucao sve što me mučilo, bilo mi je teško - najteže. Objavio sam ga na stranici mladeži, „Teen385“, na svome profilu. Bilo me pomalo strah...otišao sam spavati.

Ujutro sam otvorio tu stranicu i ostao šokiran... ispod teksta je bio komentar: „Plačem, ovo je predivno, ali na žalost i istinito“. Odmah sam otišao do te osobe na profil, užasno me zanimala. Počeli smo se dopisivati. Zvala se Roberta. Tajanstvena i posebna, vrlo slična meni. Odmah sam je zavolio. Od toga dana... svako jutro, svaka noć mi je posebna... Nisam mogao vjerovati u ono što sam čitao dopisujući

se s njom. Nikad se ovako nisam osjećao. Toliko toga zajedničkog, kao da nas je sudbina spojila... možda i je..., ali radi nje život mi je postao ljepši. Ovo bi mogao biti početak nečega novog.

High School Musical -
Start of something new
http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=s-f-LcBllwY

Mateo Karaga, 3.p3

Profesor kakvog želim trebao bi (biti)

Slušamo u razredu: „Dao mi je jedan, a nešto sam ipak znao. Potpuno je zaboravio ocijeniti moju aktivnost s prošlog sata.”

Slušamo u tramvaju: „Cijeli sat sam prespavao..”

Potaknuti ovim komentarima, odlučili smo napraviti anketu i doznati, znamo li kakvog profesora želimo. Anketa je bila anonimna i rađena na uzorku od 196 ispitanika tj. učenika naše Škole. Prikupljeni podaci iskorišteni su samo za potrebe naše PALME 84.

Hvala učenicima koji su iskreno i ozbiljno odgovorili, a hvala i onima koji su bili neozbiljni i odgovorili da im ništa nije važno.

Anketom je ponuđeno 20 pitanja i 5 mogućih odgovora, u skali od 5 stupnjeva, koji su gradirani na sljedeći način:

1 - U potpunosti se ne slažem s tvrdnjom

2 - Ne slažem se s tvrdnjom

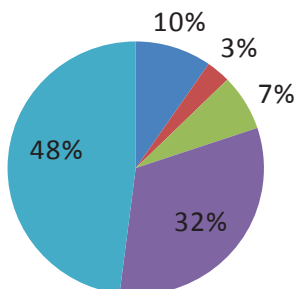
3 - Niti se slažem niti se ne slažem s tvrdnjom

4 - Slažem se s tvrdnjom

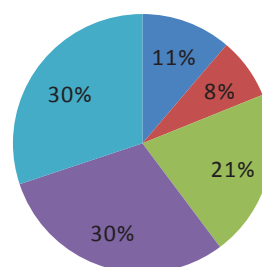
5 - U potpunosti se slažem s tvrdnjom

U sljedećoj tablici donosimo pregled pitanja i rezultate ankete. Rezultati su iskazani u pet različitih boja. Boje predstavljaju pet mogućih odgovora, a brojevi u njima - broj ispitanika. U nastavku izdvajamo strukturu 10 najinteresantnijih odgovora, izraženim u postotcima.

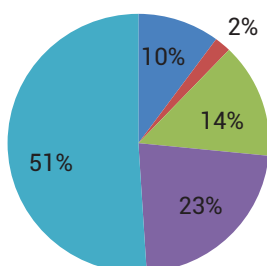
RB	Profesor kakvog želim trebao bi (biti):	Rezultati:				
1.	Stručan, pripremljen i jasan.	19	6	14	63	94
2.	Motivirati učenike za rad.	18	8	16	47	107
3.	Uvijek biti objektivan.	22	15	41	59	59
4.	Autoritet izgraditi na znanju, a ne strahu.	20	4	28	44	100
5.	Poštovati učenika i uvažavati njegovo mišljenje.	13	8	6	33	136
6.	Kreativan i zanimljiv.	16	2	19	46	113
7.	Objašnjavati dok svi učenici ne shvate.	20	7	30	36	103
8.	Na vrijeme ući u razred.	67	22	59	28	20
9.	Koristiti nove tehnologije i metode u nastavi.	22	13	38	49	74
10.	Uredan.	22	11	39	41	83
11.	Ocijenjivati aktivnost, a ne samo znanje.	17	11	18	36	114
12.	Tolerantan na učenički stres prilikom odgovaranja.	16	7	15	36	122
13.	Ne „mobitelirati” za vrijeme nastave.	72	24	44	17	39
14.	Ne ismijavati učenika.	34	11	23	20	108
15.	Svestran.	20	12	48	54	62
16.	Profesor kojeg će i učenik razumijeti i podržati u radu.	14	9	25	53	95
17.	Osoba od povjerenja.	13	8	37	41	97
18.	Čovjek koji ima pravo na pogrešku.	30	3	15	46	102
19.	Ostati zapamćen kao čovjek kojemu je stalo do mene.	22	9	22	46	97
20.	Profesor kojemu sam zahvalan na svemu što sam naučio od njega.	20	9	21	35	111

Stručan, pripremljen i jasan

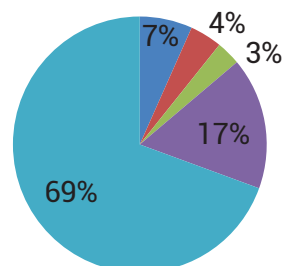
1.

Uvijek biti objektivan

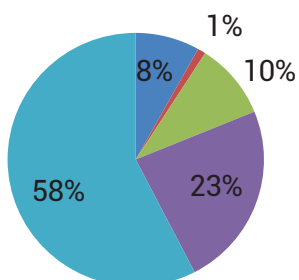
3.

Autoritet izgraditi na znanju, a ne strahu

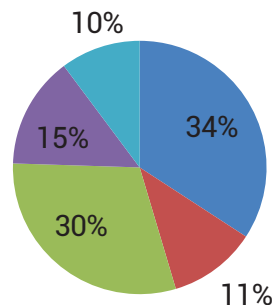
4.

Poštovati učenika i uvažavati njegovo mišljenje

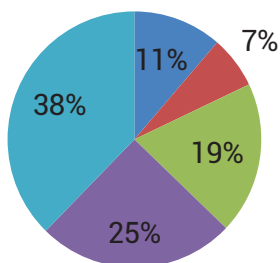
5.

Kreativan i zanimljiv

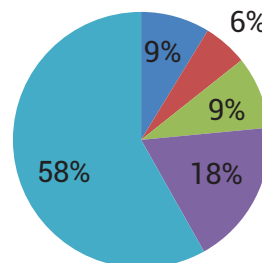
6.

Na vrijeme ući u razred

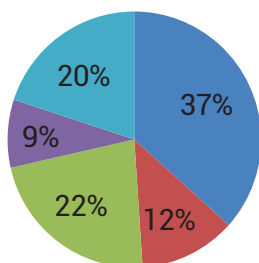
8.

Koristiti nove tehnologije i metode u nastavi

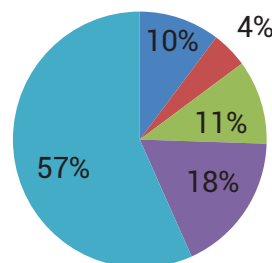
9.

Ocijenjivati aktivnost, a ne samo znanje

11.

Ne „mobitelirati“ za vrijeme nastave

13.

Profesor kojemu sam zahvalan na svemu što sam naučio od njega

20.

Proljeće

Uoči novu kapljicu kiše,
i cvijeće kako u travi diše.
Sunčeve zrake se igraju u zoru,
miruju u tišini valovi na moru.

Vidiš li radost ptica kako se vesele,
iz dugog sna bude se visibabe bijele.
Razigrani potok teče kroz šumu,
 proljeće nam plete od šarenih boja krunu.

U zelenom parku lete leptiri,
svuda se miris ruža širi.
„Proljeće je u gradu!“ - viče jaglac žuti,
na spavanje se spremaju čizme i kaputi.

Čuješ li zvuk vjetra kao da u noći svira,
malene pčelice nemaju mira.
Proljeće, ti zelena bajko, učini da procvjeta sve,
što si opet s nama, sretni smo svi, dobro nam došlo ti.

Adriana Profeta, 3.p2

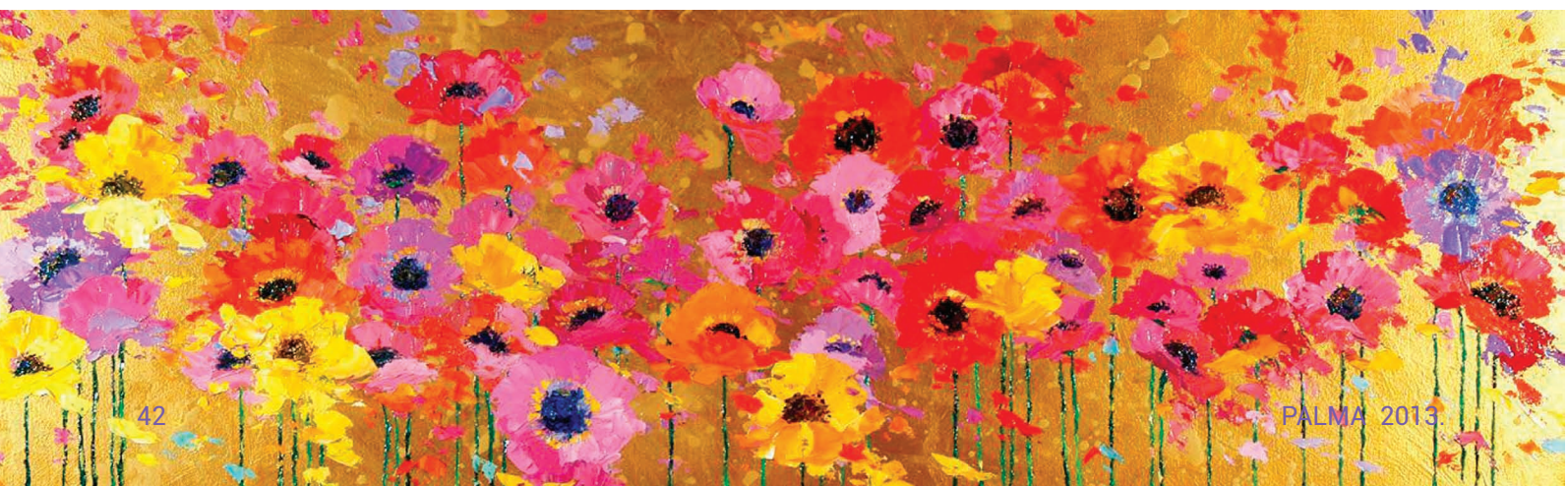

Zašto je ove godine proljeće kasnilo, zašto je ove godine zima ostala tako dugo?

Na ova pitanja ne bih znala odgovoriti, ali nedavno sam na televiziji gledala da sve manje i manje tijekom godine osjećamo proljeće i jesen, da su ljeto i zima sve duži i duži, a prijelaz godišnjih doba se skoro i ne osjeti. Zašto se to događa, ja na to ne mogu dati odgovor. Mogu samo pogađati i govoriti možda zato, a možda i zato... Možda je proljeće zaspalo čekajući da zima prođe i sanjalo o pčelama i cvijeću, zelenoj travi i suncu... Isto tako, moguće je da su pčele zamolile proljeće da kasni još malo, jer im je još uvijek potrebno odmaranje od prošle radne godine. Neki govore da je proljeće kasnilo, jer je zima bila ljuta i gruba, željela je sve za sebe pa čak i ono malo vremena koje pripada

proljeću. Možemo reći da će i ljeto kasniti, zatim jesen, pa nas čak za nekoliko godina naše ljetno kupanje sustigne u jedanaestom mjesecu. Ja to ne znam, a sumnjam da itko od nas zna. Možda je proljeću nedostajalo svih onih lijepih šarenih boja s kojima boji drveće, cvijeće, travu, nebo ... Ili, možda proljeće nije imalo inspiraciju ukasiti još jednu godinu sa svojim prekrasnim bojama. Toliko možda mogu napisati, ali nitko ne zna reći što se zbilja dogodilo. Neke odgovore ne znamo ili čak ne želimo znati, ali sigurna sam da na ovo pitanje odgovor zna majka svih godišnjih doba, majka naše planete, jedna jedina majka – Priroda.

Melany Orovac, 3.p2

Pogled mudrosti

Na 38. Domijadi 2013. u Zagrebu, svoj cjelogodišnji trud izložili su i učenici našeg Doma.

Snimili su film o nasilju, ali s obzirom na to da je to bio jedini film, nisu se mogli natjecati, jer nisu imali konkurenciju, pa su svoj uradak samo predstavili.

3. mjesto u izradi nakita i ostalih rukotvorina, osvojila je Martina Ribarić, sa svojom mentoricom Aleksandrom Erchert.

Instalaciju „Pogled mudrosti” izradila sam uz pomoć svoje mentorice i odgajateljice Vlatke Đido.

Katarina Vučko, 1.p2

Sova u Hrvatskom školskom muzeju

*Katarina Vučko,
autorica instalacije*

Katarina i Anamarija

Čelo

Violina

Božićni koncert

U sklopu međuknjižnične suradnje Glazbene škole Pavla Markovca i naše Škole, 13. prosinca 2012., u našoj je Školi po prvi put održan božićni koncert. Sudjelovalo je devet izvođača, od čega 3 saksofona, dvije trube, jedna violina, jedan kontrabas, trombon i jedna gitara. Izvodili su nam devet djela, a to su: P. Dukas: Alla Gitana, M. Šlik: Primorski ples, J. Porret: 28 Solo de Concours, J. Naulais: Petite suite Latine, T. Hlouschek: Barockes Konzert Comodo, F. Tarrega: Fantasia sobre la Traviata, J. Novosel: Capriccio br.1, N. R. Korsakov: Koncert za trombon i orkestar Allegro vivace, A. Piazzolla: Tango etida br. 3. Sudjelovali su učenici od 1. do 4. razreda spomenute glazbene škole. Iako je to prvi koncert koji se održao u našoj Školi, odaziv je bio velik. Sedamdesetak učenika naše Škole i nekolicina profesora i odgojitelja, uživalo je u glazbi koja je trajala oko sat vremena, u odličnoj atmosferi. U svakom slučaju, lijepo je bilo pogledati i poslušati kako to izvode oni koji su još u srednjoj glazbenoj školi. Nadamo se da će ovakvih događanja u našoj Školi biti sve više, jer nas takvi koncerti nadahnjuju i obogaćuju.

Kristina Antolović, 4.p2

Saksofoni

Povijesna tribina

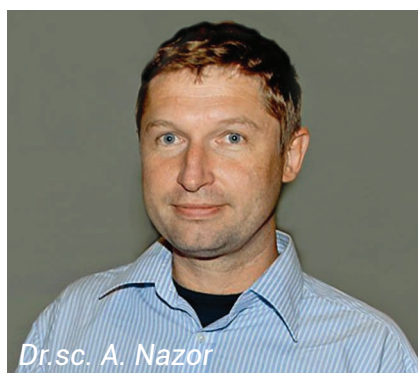
„S obzirom na obrambeni i oslobodilački karakter Domovinskoga rata, smatram da Hrvatska ima najviše razloga da se razdoblje između 1989. i 1995. prikaže što objektivnije. Zato je vrlo važno da se gradivo iz tog razdoblja preda Hrvatskom memorijalno- dokumentacijskom centru Domovinskoga rata te da se na taj način istina o njegovim herojima i žrtvama sačuva za budućnost”

Ante Nazor, ravnatelj HMDCCR

U našoj školskoj knjižnici 5. prosinca 2012. godine, održana je povijesna tribina na kojoj je gostovao povjesničar dr. sc. Ante Nazor, ravnatelj **Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata**. Tema je bila **Domovinski rat**, tj. velikosrpska agresija na Hrvatsku 1990-ih.

Dr. Nazor je kronološki prikazao proces osamostaljenja te okupaciju i oslobođenje Republike Hrvatske u Domovinskom ratu. Slikovito nam je prikazao događaje važne za spoznaju uzroka,

tijeka i posljedica osvajačkog rata, koji su srpske snage prema zamisli tadašnjeg srbijanskog vodstva povele u Hrvatskoj i BiH. Posebnu je pozornost dr. Nazor posvetio obnovi „velikosrpske politike” krajem 1980-ih, koja je uzrokovala raspad SFRJ te slom komunizma i uspostavu višestranačja u Hrvatskoj, odnosno uspostavu samostalne Hrvatske države tijekom 1990. i 1991. godine.

Dr.sc. A. Nazor

Osvijestili smo višegodišnje dezinformacije u hrvatskom javnom prostoru, kojima se pokušava zanemariti uzrok rata, izjednačiti odgovornost napadača i napadnutoga, rat prika-

zati kao „građanski” (iako izvori govore o agresiji srpskih snaga na Hrvatsku). Dr. Nazor izrazio je veliku zabrinutost jer se danas iz povijesti vrlo malo uči o Domovinskom ratu.

Mislim da bismo puno više trebali učiti o našoj povijesti, jer je tim obrambenim ratom stvorena naša Država. Iz kojeg se razloga krije istina mladim ljudima?

Nadam se, da se nikada neće zaboraviti godine rata i da se neće ponoviti. Naši branitelji su zaboravljeni. Neki od njih nemaju ni osnovne uvjete za život, a bili su spremni dati svoj život za nas i – Domovinu. Na mladima je da poštuju svoju Domovinu i rade za njezinu dobrobit. Ne smijemo zaboraviti prošlost, a trebamo sve učiniti za bolju budućnost. To je jedini put k uspjehu.

Antonio Sertić, 4.p1

Sa Šenoom po Zagrebu

August Šenoa, romanopisac, pripovjedač, pjesnik, dramatičar i feljtonist, svojim je stvaralaštvom obilježio razdoblje od dvadesetak godina hrvatske književnosti na razmeđu romantizma i realizma. Smatra se najutjecajnijim hrvatskim piscem 19. stoljeća i istinskim tvorcem moderne hrvatske književnosti.

Dosadno, zar ne? Zato su naše profesorice Ž. Not i I. Grisono osmislile način kako nas zainteresirati. Predložile su da obiđemo grad i posjetimo mjesta vezana uz Šenou. Dogovorili smo se da ćemo „blok sat“ provesti u šetnji s knjigom u ruci. Prvo odredište bila je Šenoina ulica, gdje smo pročitali jednu od njegovih najljepših pjesama **O ti dušo**. Šetajući stigli smo do Šenoinog kipa u Vlaškoj ulici, u kojoj je i rođen. Pročitali smo njegovu biografiju i pjesmu **Zagrebu** te napravili nekoliko fotografija. Šenoa potiče iz germanizirane obitelji češko-slovačkog podrijetla. Književnim se radom počinje baviti već u školskim klupama. Prva je objavljena Šenoina pjesma prigodnica **Suza**, napisana 1855. g. povodom smrti kolege iz razreda. Pred katedralom smo pročitali predgovor romana **Zlatarevo zlato** - **Štiocu**. U dobrom društvu i atmosferi došli smo do

Krvavog mosta i upoznali se s povijesnim i ljubavnim zapletima romana **Zlatarevo zlato**, a na Kamenitim vratima pozdravili skulpturu lijepe zlatareve kćeri Dore Krupićeve, djelo kipara Ive Kerdića.

Na kraju ove šetnje s knjigom stigli smo do Trga sv. Marka. Na mjestu pogubljenja Matije Gupca čitali smo ulomke iz romana **Seljačka buna**. U njemu Šenoa rekonstruira povijest Seljačke bune i ljubavne zaplete. Okosnicu romana čine politički i obiteljski odnosi hrvatskog plemstva.

Oni su utjecali na sudbinu seljaka Hrvatskog zagorja i okolice Zagreba, što je i bio povod seljačkoj buni 1573. godine.

Obilazak smo završili na Strossmayerovom šetalištu s kojeg se pruža predivan pogled na Zagreb, gdje je Matoš nehajno raširio ruke kao da grli svoj grad i očekuje buduće ljubavi...

Ali... to je početak jedne nove šetnje s knjigom u ruci...

Marina Oroz i
Martina Ribarić, 3.p3

“O ti dušo moje duše!
O ti srce srca mog!
Kuda pošla, kamo došla,
Pratio te dobri Bog!”

August Šenoa

Kod Krleže na Gvozdu

Opet taj dosadni Zagreb, pomislila sam. Još jedna avantura u zagađenom i krcatom Zagrebu. Nisam ni slutila da će mi se ta avantura zapravo svidjeti. Bila je sredina siječnja. Profesorica nas je htjela maknuti iz učionice, jer su vani počele izlaziti prve zrake sunca. Uspjela je u tom naumu i krenuli smo prema kući

Grudanje na Tuškancu

Miroslava Krleže. Avantura je započela. Napokon smo stigli, ali na krivo odredište. Razredu je to bilo simpatično. Započelo je grudanje. Profesorica je jedva izvukla živu glavu. Nakon male šetnjice u krivom smjeru, došli smo na pravo mjesto. Ušavši u Krležinu kuću, netko se našalio: „Vidi ti Krležu, mi smo došli u njegov stan, a njega nema doma“. Nastao je gromoglasan smijeh. Nakon kratkog razgledavanja i vodičevih pojašnjenja, ponovo je

netko rekao: „Pa nije niti obrisao prašinu, a gosti su mu došli.“

Prolazeći tako kroz Krležin stan, primijetili smo mnoge sitnice vezane uz njegov život. Krleža je središnja ličnost hrvatske književnosti. Zachećudili smo se kolekciji dobrog štiva. Vodič nas je uveo u Krležinu kuhinju. Tu se nalazila knjiga dojmova u koju smo

se potpisali. Naravno, potpisali smo i profesoricu. Izlet je dobro prošao, svi smo se zabavili, a uz to i zapamtili nešto o našem velikom književniku. Nakon ove male zimske avanture na Gvozdu, iznenadili smo našu profu s poklonom. Od snimljenih fotografija složili smo joj mali kolaž, kao uspomenu na ovaj kratki posjet.

Ana Špehar, 4.p2

IDITE U KAZALIŠTE!

Predstava „Candide ili optimizam“, u kazalištu Gaveilla, oduševila je publiku, a i mladež naše Škole. Predstava je puna energije i optimizma. Glavni junak Candide, vječiti je optimist, u svemu vidi dobro, prelazi sve prepreke i rješava sve probleme.

Preporučio bih ovu predstavu onima optimističnima, ali i onima manje optimističnima. U budućuće ću svaki problem pokušati riješiti s osmijehom na licu. Idite u kazališta, uživajte i naučite puno o sebi i životu.

Željko Baljak, 3.p2

Julije Klović - najveći minijaturist renesanse

Julije Klović,
autoportret

Imali smo neizmjernu sreću da je naš razred razgledao jedinstvenu izložbu koja je bila neponovljivi umjetnički i kulturni događaj u gradu Zagrebu. Prvi put na jednom mjestu prikazan je veliki dio opusa slavnoga slikara Jurja Julija Klovića u istoimenoj galeriji. Izložba je bila otvorena od 8. 11. 2012. do 20. 1. 2013.

Juraj Julije Klović (1498. – 1578.) najveći je minijaturist

renesansnoga razdoblja, hrvatski sin i svjetski umjetnik, rodom iz malog primorskog mjesta Grižane nedaleko od Novog Vinodolskog. U mnogim je dokumentima zvan *Iliricus*, *Schiavone*, *Croata*. Smatran je jednim od najvećih umjetnika svoje epohe, što dokazuje i podatak da ga je slavni El Greco dva puta portretirao.

Izložbom je bilo obuhvaćeno četrdesetak najznačajnijih Klovićevih radova. Nastali su tijekom pedeset godina njegovog bogatog umjetničkog stvaralaštva. Manji dio ekspozicije posuđen je iz hrvatskih institucija (Moderna galerija u Zagrebu, Zagrebačka nadbiskupija, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti i Nacionalna i sveučilišna knjižnica), a veći dio iz međunarodnih institucija (pariški muzej Lo-

uvre, londonski British Museum i British Library, Britanska kraljevska zbirka iz dvorca Windsor i firentinska galerija Uffizi).

Svoj je radni vijek Klović proživio u Italiji, gdje je iluminirao brojne molitvenike, lekcionare i časoslove koje su naručivali najugledniji ljudi njegova doba. Tada, a i danas, oni se čuvaju kao najveće dragocjenosti u trezorima najpoznatijih svjetskih knjižnica i muzeja. Klovićev doprinos minijaturnoj umjetnosti osigurao mu je ugledno mjesto u povijesti renesanse. Bio je cijenjen i hvaljen od suvremenika, a s novim istraživanjima i interpretacijama uočen je i njegov značajan doprinos hrvatskoj i europskoj likovnoj umjetnosti.

Marin Čutura i Antonio Lovošević, 2.e1

Posljednji sud

Detalji s izložbe

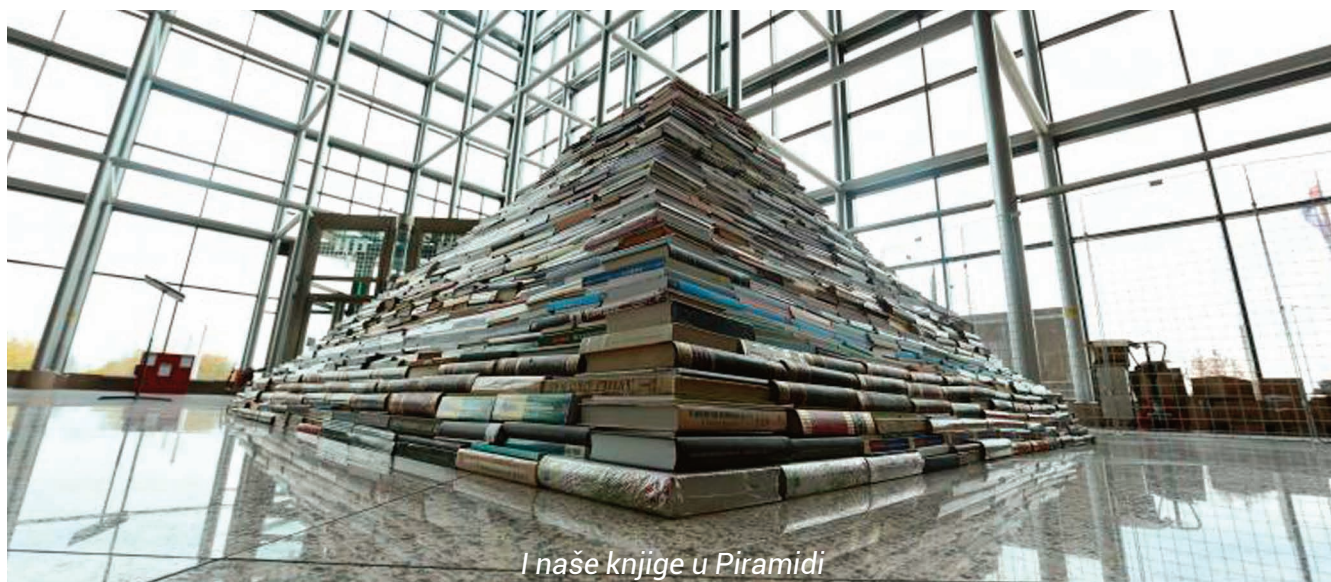
Gradili smo Piramidu

U Mjesecu hrvatske knjige u studenom 2012., na osobit i originalan način željelo se ukazati na važnost i vrijednost knjige i čitanja pa je u predvorju Nacionalne i sveučilišne knjižnice izgrađena „Piramida od knjiga“, za koju je donacijama prikupljeno više od 18 500 djela. Knjige darovane za izgradnju Piramide stigle su iz cijele Hrvatske, a u izgradnji je pomogla i naša Škola s nekih tristotinjak iz naše knjižnice. Knjige su nosili i sudjelovali u izgradnji Piramide učenici 2.e1 i 4.e1 razreda za što smo dobili i zahvalnicu.

Ravnateljica Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu, gospođa Dunja Seiter-Šverko, u temelje

Piramide postavila je dvije knjige: **Tolle lege**, Dan-ka Plevnika te **Govore**, Josipa Jurja Strossmayera. Time se pokrenuo kulturni, i prvenstveno humanitarni projekt, kojemu je cilj bio sakupiti što više knjiga. Nakon izgradnje Piramide, neke knjige darovane su ustanovama koje nemaju tu sreću posjedovati svu raskoš različitosti naslova i brojnost primjeraka, jer čitanje treba poticati. Dio knjiga iz Piramide darovan je učeničkim domovima grada Zagreba, a i naša je školska knjižnica dobila nekoliko zanimljivih naslova beletristike.

Kristijan Štrk, 2.e1

I naše knjige u Piramidi

Zašto volim čitati?

Znanstvenici su zaključili da je čitanje korisno za čovjekov organizam koliko i bavljenje sportom. Ono povećava intelektualne sposobnosti i pozitivno utječe na psihofizičko zdravlje ljudi. Samo šest minuta čitanja dnevno, smanjuje razinu stresa za dvije trećine i čini ga djelotvornijim za opuštanje od šetnje ili slušanja glazbe.

Ona prečesto korištena rečenica: „Ja ti nisam u životu knjige pročitao“, na moje uši djeluje kao da netko struže vilicom po tanjuru. Dođe mi da „propovijedam“ svoje uvjerenje, kako se čitanjem proživljava više života, a onaj koji ne čita, propušta svjetove koji su tako dostupni. Čitam krimice, povijesne romane, „tešku“ i „laku“ književnost. U nedostatku „bolje“ literature čitam i deklaracije s

tetrapaka mlijeka. Čitanje knjige je kao vrtjeti film u svojoj glavi, samo s boljim specijalnim efektima. S deset godina, u fazi čitanja „Pet prijatelja“, razočarao sam se shvativši da nitko pa ni ja, ne može živjeti toliko dugo da pročitam sve napisane knjige, ni proživim sve živote koji su ikada stavljeni na papir. Kad čujem da netko priča o knjizi koju nisam pročitao ili još gore, da nisam ni čuo za autora, osjetim se blesavo, kriveći sebe jer nisam odvojio više vremena za čitanje. Zašto čitam? Zato, jer bez toga ne znam živjeti. Tako upoznajem i proživljavam druge živote.

Ivan Gavlik, 4.p1

Kakvi pljuskovi – sunčano je!

Prošlogodišnji snijeg u veljači u Sahari i u našem Splitu (vidi PALMA84 br. 19), ovogodišnja duga zima, poplave, pijavice, tornada i pad meteorita u Rusiji, potaknuli su me na razgovor s poznatom

meteorologinjom Nove TV, Anom Bago. Ljubazno se odazvala pozivu i odgovorila mi na neka, vjerujem i vama, zanimljiva pitanja. Recite nam nešto o sebi i Vašem zanimanju?

Ukratko, završila sam meteorologiju na PMF-u, diplomirani sam inženjer fizike, smjer geofizika. Oduvijek su me zanimale prirodne znanosti, osobito matematika i fizika. Željela sam posao koji ima neku primjenu znanosti u svakidašnjem životu.

Koje su osnove meteorologije?

Osnove su valna gibanja u atmosferi, promatrana na većoj, globalnoj skali za cijelu Zemlju. To su ciklone i anticiklone kao i neka manja gibanja, koja utječu lokalno. Osim valnih gibanja, tu su još i osnovne jednadžbe gibanja, zakoni očuvanja energije, nestabilnosti... i još jako puno toga...

Na osnovi čega se donosi prognoza?

U modernije doba, najviše na osnovi numeričkih modela, ali u

kombinaciji i s iskustvima prognostičara. Također, na osnovi trenutnog stanja atmosfere koju proučavamo na kartama aktualnog vremena, satelitskim slikama, radarima, lidarima. Na kraju, kad se sve prouči, složi se „slika“ kako će se vrijeme razvijati i kao krajnji rezultat prognostičar izrađuje prognozu vremena.

Koliko unaprijed možete prognozirati vrijeme?

U zrakoplovstvu, gdje sam također zaposlena, prognoza se radi za 24 sata unaprijed a, kratkoročna prognoza za slijetanje i polijetanje aviona, 2 sata unaprijed. U meteorologiji općenito, prognoza se izrađuje za 4 – 5 dana unaprijed, ne više od toga. Neka predviđanja mogu se dati 7 – 10 dana unaprijed, ali naj-

točnija prognoza daje se do 5 dana unaprijed.

Kako donosite prognozu u zračnoj luci?

Prognostičar najprije analizira trenutno stanje vremena na SYNOP kartama na kojima su ucrtane sve mjerne postaje u Hrvatskoj, okolnim zemljama i vrijeme na njima. Iscrtavaju se linije istog tlaka zraka i temperature. Uz te karte proučavaju se satelitske slike na nekoliko kanala i njihove kombinacije, a zatim i radari, i sve ono što pomaže da se odredi SADAŠNJE vrijeme. Zatim se gleda razvoj BUDUĆEG vremena na kartama koje smo dobili kao izlaz numeričkog modela, tj. nekoliko njih. Prognostičar zna što znače koje pojave na njima. Neke koje se gledaju su: karte tlaka na 5 km,

vлага na 3 km, temperatura na 1.5 km itd. Prema tome znanju koje ima s fakulteta i učenjem općenito, prognostičar zaključuje kako će se današnja vremenska situacija razvijati sutra, prekosutra i nadalje.

Jeste li kada pogriješili u prognozi i koliko puta?

Naravno da jesam – grješke su nekad veće, nekad manje. To je takav posao. Broji se kao grješka i kad kažete pljuskovi u zapadnoj Hrvatskoj, npr. bude pljusak na Čnomercu, ali ne i u centru grada, pa se dogodi se da me netko zeza: „Evo, pogriješila si prognozu! Kakvi pljuskovi, sunčano je!” Za neke pojave nemoguće je točno odrediti prognozu nekoliko dana unaprijed, a naša izvješća u Dnevniku, kratka su pa se i ne uspijeva sve reći.

Razlikuje li se pomorska prognoza od kopnene?

Postoji puno različitih prognoza, za različite korisnike. Podaci o jačini vjetra i visini valova na Jadranu (npr. u prognozi za pomorce) ne znače puno nekome

u Zagrebu, kome je npr. važna najniža jutarnja temperatura i hoće li padati kiša.

Kako nastaje tsunami, a kako tornado?

Tsunami i tornado nemaju ništa zajedničko. Tsunami je seizmološka, a ne meteorološka pojava. Tsunami je val koji nastaje u moru ili oceanu prilikom potresa koji se događa ispod površine mora ili oceana. Nakon što je došlo do pomaka Zemljine litosferne ploče (ima ih više i uglavnom su slično raspodijeljene – kao kontinenti na Zemlji) ispod oceana, to dovodi do nastanka vala – slično kao kad zatresete posudu s vodom. Taj val se zatim širi na sve strane. Tako i prema obali, gurajući pred sobom sve veću količinu vode. Kad dođe na obalu, poplavi to područje. Tornado je sličan pijavici koja se kod nas pojavljuje na Jadranu – samo je puno veći i razorniji. To je ljevkast oblak koji se spušta iz jako razvijenog i velikog kumulonimbusa – oblaka koji donosi grmljavinu, pljuskove, ne-

kad i tuču. Najčešće se javljaju u sjevernoj Americi, gdje postoje i lovci na tornada!

Na kraju, recite nam nešto o meteoritima. Što su, i kako nastaju?

Njima se ne bavi meteorologija, nego u astronomija. Pored planeta i zvijezda u svemiru pa i oko Zemlje, kreću se i ostaci raznih svemirskih tijela (npr. ostaci raspadnutih zvijezda). To su jednim imenom – meteori. Kreću se posvuda, a neki završe i uglavnom izgore u Zemljinoj atmosferi (zovemo ih "zvijezde padalice"). Oni veći, prođu kroz atmosferu i padaju na tlo – to su meteori.

Poštovana Ana, hvala Vam što ste odvojili malo vremena za učenike Tehničke škole Zagreb. Možda ovim intervjuom zainteresirate i neke učenike naše Škole, pa i oni postanu meteorolozi.

Razgovarala: Doroteja Vrančić, 2.p6

Zdenac života i Marijini obroci

Kao i svake godine do sada i ove godine imali smo prilike pokazati svoju kreativnost, a sve to na jedan lijep i humanitaran način. Sve smo to radili s ciljem pomaganja onima kojima je pomoć najpotrebnija. Podijelili smo se u tri grupe kako

Većini te djece to je ujedno i jedini obrok u danu.

bi za manje vremena uspjeli napraviti što više stvari, koje smo na kraju adventa prodavali. Izrađivali smo adventske ukrase, anđele od perlica i božićne vile. Posao nije bio lak, ali cilj koji smo imali davao nam je snagu za svaku vilu, anđela ili ukras koji smo napravili. Sve smo to na kraju prodali i jedan dio novca darovali udruzi „Marijini obroci“, a drugi dio darovali za školovanje naše Lucy, udruzi „Zdenac života“.

Dobrotvorna udruga „**Marijini obroci**“ dio je međunarodnog projekta Mary's Meals koji u školama najsiromašnijih zemalja svijeta osigurava svakodnevni obrok za djecu.

Svjesne smo da ne možemo nahraniti svu gladnu djecu svijeta, ali možemo nahraniti i školovati barem jedno dijete. Tako, zahvaljujući dobroti učenica i djelatnika Doma, kao i nekim djelatnicama naše Škole, ovu godinu hranimo petnaestero djece. Ponosni smo i na našu Lucy Jumu Gidu koju i

Njima za jednu godinu školovanja treba samo 75 kuna.

ove godine školujemo. Lucy nam je čestitala Božić i poslala svoju fotku zahvale. Više o „Marijinim obrocima“ možete vidjeti na stranica [ma www.marysmeals.hr](http://www.marysmeals.hr).

*Klara Dokuzović,
Učenički dom*

Ne želim više paliti TV

Dan započinjem kavom uz novine. Svoje tek probuđene vijuge punim crnom kronikom. Od prve do zadnje stranice, samo o tome tko je koliko ukrao, kako je brutalno ubijena trudnica u SAD-u, koliko je djece umrlo od gladi u Africi, itd. Palim TV, i opet – ništa za inteligentne ljude! Samo serije i emisije o poznatima koji su imali aferu s nekim glumcem ili koji šokiraju ekstremnim i nemoralnim ponašanjem. Previše filmova punih ubojstva, masakra i brutalnosti (u kojima navijam za ubojicu), više ne doživljavam gađenje, čuđenje, ni bilo kakvu emociju. Jesam li indiferentan? U gradu smo svi tuđinci. Samo prolazimo i ne osvrćemo se na tuđu nesreću. Zašto? Jesmo li toliko otupjeli na loše vijesti? Indiferentnost

je bezvoljnost, parazitizam, kukavičluk. To nije istinski život nego sivo mrtvilo. Većina ljudi prepušta drugima da odlučuju umjesto njih. Donose se zakoni koji se mogu ukinuti jedino pobunom. Dopuštamo da se vlasti dokopa mala skupina izvan kontrole i nadzora, koju se jedino ustankom može oboriti. Kroje nam politiku prema svojim interesima i ciljevima, a masa smatra da ne može ništa promijeniti, ni na što utjecati. Neki jadikuju,

drugi grubo psuju, ali nitko se ne pita: „Da sam nešto poduzeo, bi li se ovo dogodilo?“ Nitko ne okrivljuje vlastitu ravnodušnost, skepticizam. Najglasniji smo kada je zlo već učinjeno. Ne priznajemo odgovornost i smatramo se žrtvama zavjere ili neke loše karme. Oglušujemo se na vrisak i prolazimo kraj zločina, samo da ne bi izašli iz svog izoliranog svijeta. Tražim da svatko položi račun o onome što je učinio i onome što nije. Ništa se ne

događa slučajno, sve je posljedica našeg djelovanja. Nitko ne smije samo promatrati kako se malobrojni žrtvuju! Svatko od nas treba otvoriti oči i srce, sudjelovati u životu i biti osoba na koju se može računati.

Mario Čorković, 4.p1

Iz filma CHILD 31

Opet prvaci!

Nastupile su 23 momčadi koje su predstavljale svoje razrede. Nakon utakmica po skupinama, četiri najbolje ekipe završile su u polufinalu (4.e1, 3.p1, 2.e1 i 3.p3), a u finalu 4.e1 i 3.p3, s rezultatom 8 : 4.

4.e1 ponovio je prošlogodišnji uspjeh pobjednika turnira i tako ušao u povijest Škole, kao **JEDINI RAZRED KOJI JE DVA PUTA UZASTOPCE OSVOJIO TITULU POBJEDNIKA.**

Najbolji golman:

Krunoslav Stjepan Krhen, 4.e1

Najbolji igrač:

Domagoj Šipuš, 4.e1

Za najbolju momčad su igrali: Jerković, Šipuš, Dimnjašević, Livaja, Krhen i Čuvidić.

Nogomet u „Kutiji šibica“

Učenici školske nogometne momčadi nastupili su i ove godine na legendarnom turniru „Kutija šibica“. Postigli su zavidno dobar uspjeh. U trećem kolu izgubili su od velikana malog nogometa u Hrvata **CB IVAS-extreme**. Za CB IVAS-extreme igrala su tri hrvatska reprezentativca. Nakon našeg vodstva od 2:0, CB-ovci su preokrenuli rezultat na 5:3. Stekli smo veliko iskustvo i nadamo se da ćemo sljedeće godine otići još i dalje...

Pomogli su nam i neki naši bivši učenici, a nagodinu možda i Jerko Leko.

Mia Kos, 1.p2

Prvaci 2012.

Opet prvaci 2013.

Veliki finale

Kviz je počeo

Kroz knjižnicu do mature

Naš Dom je dobio pozivnicu za sudjelovanje u kvizu Gradske knjižnice pod nazivom: „Kroz knjižnicu do mature“. Natjecalo se u znanju hrvatskoga jezika. Kviz je bio podijeljen u četiri dijela, a pobjednikom je proglašena najuspješnija ekipa u sva četiri dijela. Sudjelovalo je nas nekoliko maturantica, što je bilo izvrsno jer smo trenutačno u razdoblju kada učimo i pripremamo se za Državnu maturu. Takva su natjecanja dobrodošla, radi provjere znanja. Na dan natjecanja 19. veljače, bili smo malo nervozne i nesigurne u svoje znanje. Ali što je tu je, bile smo prijavljene i red je bio da se tamo i pojavimo. U knjižnici su nas super dočekali. Poslužene smo slatkišima i sokovima, a i atmosfera je bila više nego ugodna. Natjecali smo se ekipno i pored ekipe našeg Doma, tu se našlo još šest ekipa. Kviz je bio jako zanimljiv. Natjecanje je bilo podijeljeno u četiri dijela: hrvatski jezik, svjetska književnost, hrvatska književnost te opća kultura. U tri smo se područja super snašli i osvojili dosta bodova. U dijelu znanja iz hrvatske književnosti, na žalost, pokazali smo najmanje znanja. Završili smo na drugom mjestu, što je za nas bio odličan uspjeh. Na kraju, najviše smo se radovali kolačima na koje nas je poslije natjecanja odvela odgojiteljica. Kada smo posjetili knjižnicu drugi put, naš plasman je bio nešto slabiji, i na kraju smo završili na trećem mjestu.

Bilo je to super iskustvo! S organizatoricama kviza dogovorili smo se o sudjelovanju u još dva kruga natjecanja. Nadamo se još ljepšim iskustvima, a svakako i još boljim uspjesima.

Ana Bajšanski, Učenički dom

Naše cure: Adrijana, Anamarija, Marina, Kika, Ana i Una

U predahu od natjecanja

Maturalno putovanje generacije 2012./2013.

Većini je 20. lipnja 2012. običan datum, ali meni je itekako poseban. To je bio dan našega maturalnog putovanja u Prag i mog rođendana. Nadao sam se njegovoj proslavi na putovanju s prijateljima. Na Autobusnom kolodvoru s nestrpljenjem smo čekali polazak autobusa, a neki roditelji teška su se srca odvajali od svojih najmilijih.

Prvo odredište bila je Budimpešta, prva lokacija Citadella s krasnim pogledom na panoramu Budima i Pešte, impresivni mađarski parlament i dvorac Budim... Divili smo se Budimu: Ribarskoj utvrdi, Matijaševoj crkvi i Kraljevskoj palači, Elizabetinom mostu preko kojeg prelazimo u peštanski dio – Rackozijeva ulica, Trg heroja s Milenijskim spomenikom, Varosliget, Andrássy avenija, bazilika sv. Stjepana te Lančani most. Vrlo je zanimljiva Ribarska utvrda sa sedam tornjeva izgrađena 1902.,

čiji svaki toranj predstavlja jedno mađarsko pleme, doseljeno u Mađarsku krajem 9. stoljeća. Iz sedam plemena potekao je mađarski narod. Dojmila me se raskošna unutrašnjost bazilike sv. Stjepana. Iznova je izgrađena gotovo pola stoljeća nakon njenog urušavanja 1868., a dovršena je tek 1905. U njoj je najveća mađarska relikvija – desna ruka prvoga mađarskoga kralja Stjepana. S vrha kupole opet predivan pogled na grad. Nakon Budimpešte, odlazimo prema dva sata udaljenom centru Slovačke – Bratislavi, gdje odsjedamo u hotelu Medium. Lošije sobe bile su popunjene, pa dobivamo prvoklasne, raskošno uređene apartmane. Uvečer smo nezaboravno proslavili moj rođendan, a zabava je potrajala do jutra. Teško smo se probudili za doručak, ali što se mora... Krenuli smo prema staroj jezgri, dvorcu Hrad s pogledom na

Novy most, interesantnim po restoranu na vrhu tornja i Starom gradu. Prošetali smo glavnim trgom, Hlavnim namestima, stajali ispred Slovačkog narodnog kazališta i Stare gradske vijećnice. Kasnije smo naišli na spomenik Čumilu, radniku koji proviruje iz šahta te skulpturu Paparazza koji proviruje iza ugla i lovi dobar kadar. Nakon Slovačke – Češka, tri dana Praga. Tramvaji identični našoj staroj četvorki, stvarali su osjećaj kao da smo doma. U Olimpiku sobe su bile vrlo loše. No, kako kažu, nije važno gdje si, nego s kim si. U tri dana posjetili smo mnoge barokne i gotičke znamenitosti. Noćni izlasci, zanimljive fizionomije, boje i mirisi, vrhunska zabava. Olimpik je na periferiji pa smo do centra išli gradskim metroom, koji je na tri razine, različitih dubina, a svaka je zasebna linija. Koristili smo žutu – B razinu, od stanice Invalidovna

Prag - mostovi na Vltavi

do stanice Mustek. Pokretne stepenice znatno su brže nego naše. Putnici stoje na desnoj strani stepenica, a lijeva je slobodna za one kojima se žuri. Vidjeli smo: Praški dvor s katedralom sv. Vida, Karlov most i staru jezgru s crkvom Teyn, Ungelt, Vijećnicu i astronomski sat – Orloj te srednjevjekovni dvor Vyšehrad s crkvom sv. Pe-

tra i Pavla, Stari grad s romaničkim i gotičkim kućama, brojnim crkvama i romantičnim uličicama. Bili smo u tri noćna kluba: Papa, najpoznatiji – Karlov lazne (na pet katova) i Temple, zadnju večer. Prag je tradicionalno odredište hrvatskih maturanata. U klubovima smo često sretali naše. Trg Václavskih náměstí koji nosi ime zaštitnika

Praga, djeluje impresivno. Njime dominira zgrada Nacionalnog muzeja. Obiluje trgovinama. Posjetili smo i poznatu Starbucks kafeteriju. Na Starogradskom trgu – Týnský chrám, najdojmljivija crkva na istočnoj obali, s asimetričnim bajkovitim tornjevima. Tu je i astronomski sat oko kojeg se svaki puni sat odvija mala predstava, šetnja

Dva Tončeka

Mirko i Slavko (pardon) Nikola

Vjetar u kosi prof. Duvnjak

„Zbogom oružje“

apostola. Karlov most nazvan je po najpoznatijem kralju, Karlu IV. Najstarija je i najpoznatija gradska znamenitost, a povezuje Stari grad s drugom obalom Vltave – Malom stranom. Uzduž

*Ovo su slike za
naše mame,
da vide kako
smo bili
lijepi, dobri i
pametni...*

mosta je 30 spomenika, a među njima i onaj sv. Ivana Nepomuka. Uz most je vezana legenda. Kralj Vaclav IV. sumnjao je u ženinu vjernost pa je zatražio od vikara Ivana da mu otkrije što je kraljica ispovjedila. Ovaj je to odbio, pa je mučen i bačen mosta u Vltavu. Običaj je dodirnuti mu spomenik i zaželjati nešto, što će vam se i ostvariti i ubrzo ćete se vratiti u Prag!

Na povratku, posjetili smo Telč, mali grad u Južnoj Moravskoj s lijepim trgovim i očuvanim renesansnim i baroknim kućama,

visokih zabata i arkada s otvorenim prizemljima. Posljednja stanica bio je Beč, i malo vremena za razgledavanje. Ipak, prošetali smo do veličanstvene katedrale sv. Stjepana i objedovali. Željni doma i maminih delicija, slatko umorni, vraćamo se Zagrebu gdje nas dočekuju naši najmiliji. Eto, živjeli smo za ovo putovanje još od prvog razreda, proletjelo je kao san, ali uvijek ćemo ga pamtiti i s radošću se prisjećati.

Dominik Čibarić, 4.e1

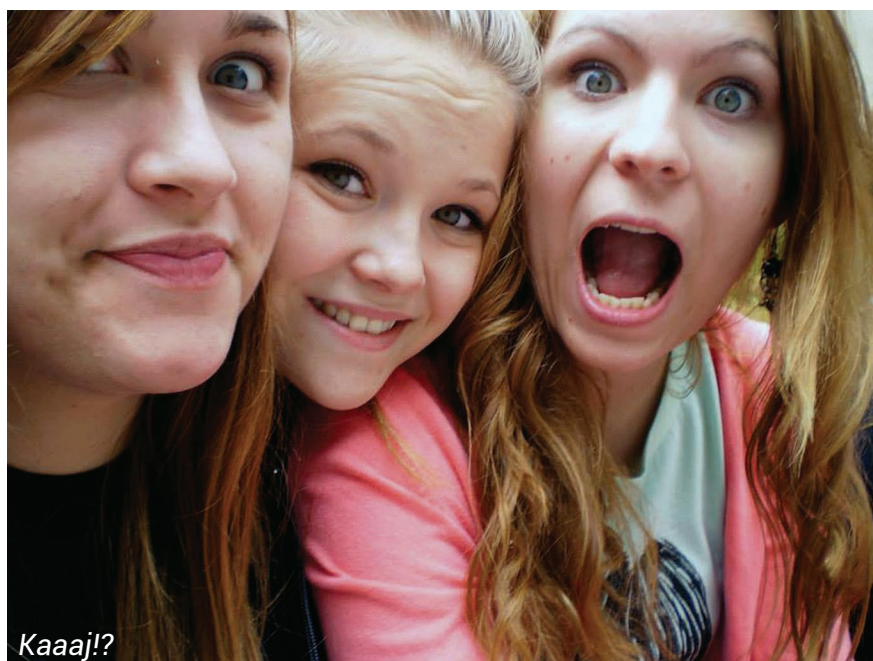
Crveni, bijeli, plavi i ...sivi

„Sedmorica veličanstvenih“

Sveti Martin, čarolija maturalne

Dani su uvijek isti, nižu se jedan za drugim, vrijeme prolazi. Tako je brzo došao i taj dan, 17. svibnja 2013. Razlikovao se od ostalih. Spremali smo se za Sveti Martin, za maturalnu večer. Zrak je bio ispunjen iščekivanjem, nervozom. Ulaskom u autobus, sve se stišalo. Prije Svetog Martina odahnuili smo i okrijepili se u dvorcu Trakošćan, zaustavili se u vremenu velikih junaka i dama. Putovanje je dobilo posebnu notu kad smo primili Božji blagoslov od svećenika u Lepoglavi. Sveti Martin kao da nas je već pozdravljao iz daljine. Stigosmo. Toliko željena promjena, toliko iščekivani dan. Prognoza nam nije išla u prilog. „Za vikend će biti promjenjivo, sa sunčanim razdobljima“, glasila je. Na sreću, kiša je ispratila taj dan i opet je svanulo sunčano jutro. Svatko je imao sadržaj do večernjih sati. Od kupanja u bazenima, pjevanja u bungalovima do šetnje. I onda je počelo. Sat je otkucavao minute do 19 sati. Maturanti su se pretvorili u kavalire u odjelima, a djevojke u dame s prekrasnim haljinama. Ova večer bila je rezervirana za dobro raspoloženje, smijeh i ples. Plesni podij se prazio tek kada je bilo vrijeme za predah, tj. dobar zalogaj. Večer je bila kao začarana. Pjesma, ples i ravnateljeve riječi svim maturantima i maturanticama kako ih u životu čekaju prijatelji, strmi i teški

poput onih alpskih. Nakon ovih riječi, maturant Ivan Gavlik je uputio zahvalni govor maturalna. Za kraj je ostalo natjecanje iz plesa – točnije valcera. Komisiju su činili: nama svima poznati profesor Zoran Tošanov, odgajateljica Marina Radoš i predstavnica agencije. Prvu nagradu osvojili su maturanti Marijan Vladislavljević i Josip Mindum. Drugo mjesto pripalo je maturantima Kristijanu Plen-

či i Andriji Rotimu. Treće mjesto osvojili su Irenej Čorluka i Nikola Kostervajn. Plesni podij je doista bio pretijesan za rasplesane maturante, a pjesma se nastavila do sitnih jutarnjih sati. Cijela svečanost prošla je u lijepom i energičnom ozračju. U stankama benda, maturanti su svojim pjesmama, sve prisutne dizali na noge. Ali i profesori su imali svoga predstavnika, na harmonici je iznenadio profesor Vilim Jurković. U jednom trenutku profesorski stol okružili su maturanti koji su zapjevali uz profesorovu harmoniku. Prizor kakav se pamti. Pamtit će se mnogi trenutci. Četiri godine su brzo prošle, ali ova večer svima ostaje u srcu i sjećanju.

Martina
Ljubičić, 4.p2

A sad... može početi!

Čestitam, Čibi!

Zrinka

Tanz par, 1. nagrada

Željeznički prometni radnik (3.p6)- Razrednik: Vlado Križić, prof.

Bezbrdica, Luka; Brkić, Kristina; Brtan, Antonia; Grbolja, Marijo; Grgić, Mario; Jezerčić, Luka; Kelavić, Antonio; Merkaš, Matea; Mesarić, Miroslav; Micak, Dražen; Miličević, Matijan; Novosel, Kristijan; Okanović, Andrej; Pavlek, Zvonimir; Radmanić, Anamarija; Rogina, Krunoslav; Tusić, Ivan; Vanjek, Kristijan; Vrbanić, Silvija; Zelić, Jure

Tehničar za računalstvo (4.e1)- Razrednica: Ingrid Boban, prof.

Coha, Ivan; Crvenković, Leonardo; Čelar, Romeo; Čuvidić, Filip; Čibarić, Dominik; Dimnjašević, Dalibor; Gradiški, Dominik; Jeleč, Valentin; Jerković, Mario; Kalisar, Mario; Karaba, Robert; Katanić, Borna; Klarić, Mihael; Kljak, Antonio; Krhen, Krunoslav Stjepan; Livaja, Ivan; Metić, Antonio; Novosel, Tomislav; Orešković, Vedran; Runjak, Jurica; Ružević, Marko; Sušić, Dorijan; Sodić, Matej; Šipuš, Domagoj; Šoufek, Neno; Vlahović, Boris; Vogleš, Filip; Žlimen, Josip

Tehničar za računalstvo (4.e2)- Razrednica: Mirjana Matijević, prof.

Bartol, Mirko; Belčić, Marko; Belobrajdić, Ivan; Bogdan, Bruno; Bujdo, Domagoj; Cumbaj, Kristijan; Filipović, Šimun; Horvat, Mario; Jelić, Robert; Jurić, Marija; Juroš, Luka; Majdandžić, Mateo; Marić, Matija; Mindum, Josip; Mladić, Toni; Murgić, Viktor; Prekomorec, Nikola; Ramadani, Haris; Rotim, Andrija; Senić, Ivica; Skender, Ivan; Sogonić, Roberto; Tomljanović, Bruno; Vladisavljević, Marijan

Tehničar vuče – stojovođa (4.p1) - Razrednica: Mirela Plavčić Jurković, prof.; Patrik Mardešić, prof. (na slici)

Bekavac, Marko; Čerkezović, Mihael; Ćorković, Mario; Gavez, Matija; Gavilk, Ivan; Jeleč, Anto; Jurković, Luka; Kajfeš, Luka; Karagić, Marko; Katava, Marko; Knežević, Tomisav; Kocman, Antonijo; Kovačić, Matej; Kuric, Robert; Mroz, Ivan; Plenča, Kristijan; Primorac, Marko; Radanović, Marin; Sertić, Antonio; Siničić, Dominik; Stepić, David; Šaravanja, Damir; Tomašević, Vinko; Tunanović, Pavo; Živičić, Dario

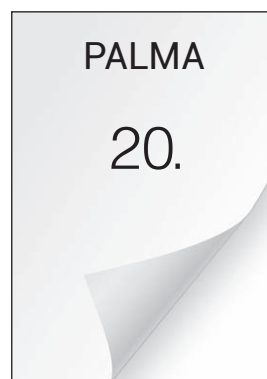
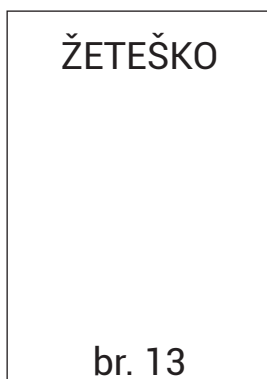
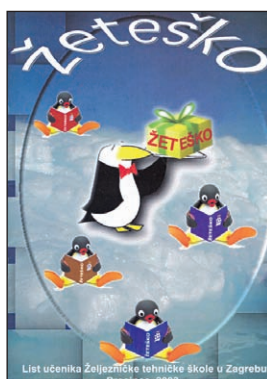
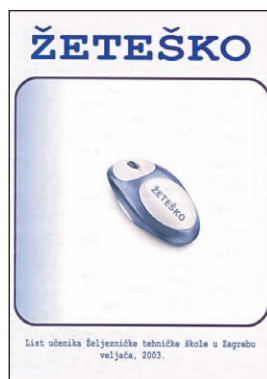
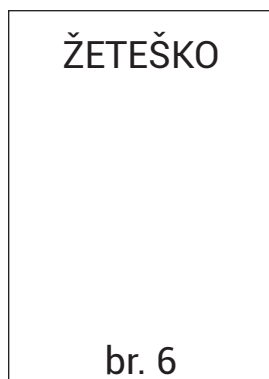
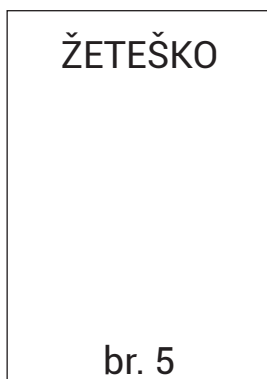
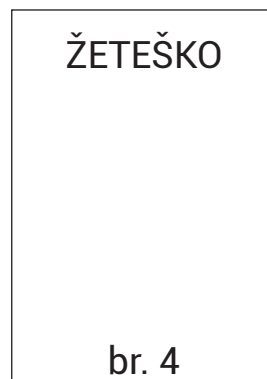
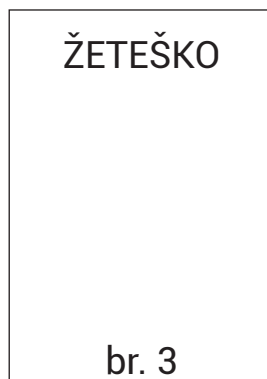
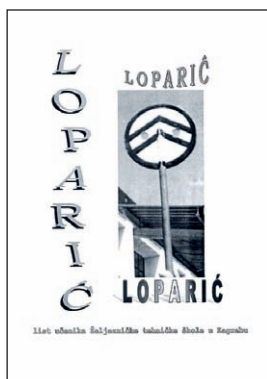
Tehničar za logistiku i špediciju (4.p2) - Razrednica: Ljuba Duvnjak, prof.

Antolović, Kristina; Belić, Zvonimir; Benić, Zrinka Josipa; Blažinić, Nikola; Brnadić, Matej; Ćorluka, Irenej; Hasanović, Dragutin; Hasanović, Filip; Hegić, Stjepan; Herceg, Stanko; Kaurin, Kristijan; Kostervajn, Nikola; Ljubičić, Martina; Markušić, Josip; Mesec, Kristijan; Miloš, Marko; Pavličić, Mihaela; Radinović, Dijana; Raić, Jure; Rusan, Antonijo; Spajić, Antonio; Špehar, Ana; Tobijaš, Karolina

Tehničar za željeznički promet (4.p3) - Razrednik: Tomislav Not, prof.

Cafuta, Ivan; Dragičević, Tomislav; Dragozet, Ante; Đaković, Adrijana; Filipec, Martina; Gazdović, Anamarija; Gelemanović, Dino; Ivanković, Frano; Jokić, Nikola; Kiralj, Toni; Krišto, Renato; Križić, Ružica; Leljak, Mateja; Marić, Mate; Maslač, Andrija; Maslač, Ante; Pavetić, Matija; Pažur, Boris; Prelec, Karolina; Premužić, Mario; Sekalec, Filip; Šterc, Ivan; Tolić, Antonio; Tomičić, Filip; Vinković, Marina; Zanjko, Marin; Zetović, Krešimir; Zlatunić, Marko; Žitković, Ivana

„Najjača“ iz našeg albuma
Sv. Martin na Muri, 2013.